

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Červen 2020

ŽIVOT V KRISTU

VOŠMT

Příběh pokračuje

ČR vs. Izrael

Projevená Boží věrnost

Dětem

16. ročník soutěže O poklad Krále králů

VRÁTÍ SE?

Vážení a milí čtenáři,
to se tak jednou seběhlo, že jsem vedla „lité“ boj s jednou nejmenovanou redakcí o jeden nejmenovaný text. Celou situaci jsem na modlitební předkládala Pánu, jelikož mé srdce právě nepřetékalo radostí. Pán Ježíš je ale fakt dobrý. Určitě to znáte z vlastní zkušenosti – pozvedne vás, a to takovým způsobem, že prostě „nestiháte“... Modlím se a najednou mi hlavou probleskne myšlenka, že v ŽvK budeme psát o dětech křesťanů, které se od Pána rozhodly odejít. Lehce mi poklesla čelist, za mě pecka téma! Solidní náplast na utržené rány... ☺

Kolikrát se na radě modlíme za moudrost, o čem psát a jaká témata by naše čtenáře zajímala. Jednou ročně pořádáme rozšířenou Radu časopisu (protože více hlav víc ví), abychom při „brainstormingu“ naházeli na papír nápady, ze kterých potom vybereme jedenáct témat pro následující rok. A teď mi Pán jen tak mírnix týrnix dá úplně konkrétní téma! Nebudu lhát, dojalo mě to.

Další pecka na sebe nenechala dlouho čekat. Druhý den dopoledne mi Pavel Bubík, aniž by cokoli věděl, přeposlal text Mirky Václavské o modlitebním řetězu za tyto

děti, a bylo vymalováno. Je to tedy opravdu téma, o kterém chce psát sám náš Pán!

S bázní a chvěním, s modlitbou na rtech i v duchu uvádím ve skutek tuto Boží touhu. Snad jsem i dále slyšela dobře a všechny příspěvky, které se redakci podařilo shromáždit, jsou těmi, které mají zaznít. Kéž z nich vezmete užitek vy, jejichž děti se zatím toulají ve světě; vy, kteří se rozhodujete s Pánem „fakt seknout“; vy, kteří se právě vracíte; vy, kteří jste stále v procesu výchovy potomků; i vy, kteří jste to zvládli bez ztráty kytičky (vaše modlitby totiž mohou být rozhodující). Přinášíme vám skutečná svědectví bratří a sester, kteří vedou nebo vedli zápas o duše své nebo svých dětí.

Kéž je vám toto číslo našeho/vašeho časopisu pozeňháním, povzbuzením (o to nám v redakci opravdu šlo) a potěšením. Nic totiž není ztraceno! Bůh je dobrý v každém čase, o všem ví, nic se mu nevymlklo z rukou a má svoje páky. Věřím mu.

Za redakci

Ivana Bartíková

Čtěte více, čtěte ŽvK!

Slovo biskupa

3

Marnotratný syn

VRÁTÍ SE?

- 4 Aby se děti staly Kristovými učedníky
- 6 Děti na cestě
- 6 Nebylo to podle mých představ
- 8 Velkou moc má modlitba matky
- 9 Zápas o duši jsme neřešili
- 10 Příběh jedné rodiny
- 12 Je velký můj Bůh...
- 13 Tak blízko, a přesto tak daleko
- 14 Báječná a harmonická křesťanská rodina
- 15 Naděje nikdy nekončí
- 16 Ztracené děti
- 17 Dá nám sílu to unést...

Ilustrační foto

Mesiáš podle Matouše

18

Pane, tak kolikrát?

VOŠMT

22

Bloomova teorie a Studijní Bible

23

Biblická škola Kolín: Příběh pokračuje

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO

24

Ninive

Ilustrační foto

Nová generace

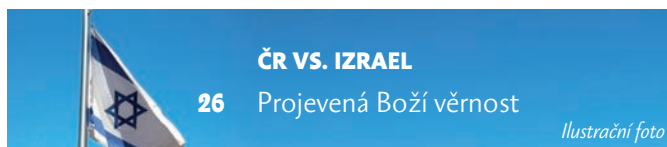
24

Karanténa

Dětem

25

16. ročník soutěže O poklad Krále králů

ČR VS. IZRAEL

26

Projevená Boží věrnost

Ilustrační foto

Teen Challenge

26

Teen Challenge

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: 123rf.com • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím.

Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz

Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992

Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce.

Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

Marnotratný syn

Foto: Iva Horáková
Člověk a víra

Drazí čtenáři, toto číslo časopisu přináší závažné téma – zabývá se dětmi, které vyrůstaly v křesťanské rodině a pak odešly od Boha. Většina zde uvedených svědectví skončila, díky Bohu, dobře. Dítě se po různých životních peripetiích navrátilo zpět ke svému Pánu a Spasiteli, tentokrát bohatší o řadu životních lekcí, a hlavně o osobní zkušenost víry. Mějme však na paměti, že v životě tomu tak vždy není. Mnoho rodin má děti žijící mimo církev. Mnoho rodičů zápasí na modlitbách za své dítě. Věřím, že právě jim toto číslo přinese povzbuzení.

Na problematiku „dětí ve světě“ lze nahlížet z různých perspektiv. V první řadě jde o rodiče, kteří si kladou otázky typu „Co jsme dělali špatně?“ „Jak své dítě můžeme získat zpět?“ Jiným pohledem je role sboru v duchovním životě dítěte. Jsem přesvědčen, že je naprosto klíčová – v některých etapách vývoje dítěte možná důležitější než vliv rodiny. Jelikož sbor jsme přece my všichni, stává se téma ztracených dětí naléhavým pro každého z nás. Třetí perspektivou je Boží pohled na tuto situaci. Bude užitečné, když se podíváme trochu do Bible a zkusíme zjistit, jaký názor na věc má Stvořitel. Jeho pohled koneckonců ovlivňuje i náš přístup a naše jednání, a tak tento exkurz bude užitečný.

Jako člověk s jistou duchovní zkušeností a současně otec tří již dospělých dětí vím, jak těžko se hledá ten správný způsob výchovy. Mohu hovořit spíše o jednotlivých principech než o uceleném přístupu – každá situace a každé dítě přináší odlišné výzvy. A navíc, ani my rodiče nejsme dokonalí.

K vlastní nedokonalosti se můžeme postavit dvojím způsobem. Můžeme ji mistričně zakrývat. Děti do určitého věku věří, že jejich rodiče jsou bez chyby. Pak začnou jejich chyby objevovat. Je to věk dospívání, kdy děti jsou více kritické k rodičům a současně

potřebují jako vzor někoho, kdo není dokonalý, ale je autentický. Mladí lidé jsou citliví na přetvářku, dříve nebo později ji odhalí. Když uvidí, že jejich vlastní rodiče jsou jiní ve svých slovech a jiní ve skutcích, je to pro jejich víru těžká rána. Abychom děti připravili na jejich možná budoucí selhání, mluvmе o svých vlastních selháních. To pomůže dětem v jejich vlastních rozhodováních.

Role sboru, jak jsem již uvedl, má pro dítě rovněž zásadní význam. Dítě potřebuje ke svému životu vrstevníky, sebevíce milující rodiče nenahradí kamarády. Většinu vztahů si dítě tvoří ve škole, protože tam tráví nejvíce času. Málokteré dítě má tu výsadu chodit do křesťanské školy. V okamžiku, kdy nastoupí do školy, na vlastní kůži začne zakoušet rozdíl mezi prostředím sboru a prostředím nevěřících spolužáků. Zde musíme projevit citlivost a dostatečný nadhled, protože mnoho dětí tuto situaci nezvládá a žije jakýsi „dvojitý život“. Jinak se chovají doma a jinak mezi svými nevěřícími kamarády. Právě zde je prostor pro působení sboru: čím hlubší vztahy naleznou naše děti ve sboru, čím více přátel zde budou mít, tím větší je šance, že to ustojí.

Malé sbory jsou zde ve značné nevýhodě. Když byly naše děti malé, zakládali jsme právě sbor. Naše děti byly zpočátku úplně prvními dětmi v besídce, tedy jakými „pokusnými králíky“. Neměli jsme tehdy mnoho peněz, ale snažili jsme se, aby se mohly v maximál-

– o Samuelovi čteme, že rok co rok obcházel Izrael, aby jim sloužil v různých záležitostech. To byl čas, kdy nebyl přítomný ve své rodině. Tak mne napadá, jestli právě tohle nezpůsobilo pozdější odklon jeho synů od Hospodina. Děti nerozumějí tomu, že Pán jejich rodiče volá do služby – ony je chtějí mít pro sebe. Pro Boží služebníky je to někdy obtížně splnitelný úkol.

Ježíšovo podobenství o marnotratném synu je tematicky věnováno situaci, kdy dítě odejde od Boha i od rodiny. Byť měl zde Ježíš na mysli ještě některé další myšlenky, obraz bloudícího syna a ustavičně čekajícího otce se stal výmluvným symbolem po celé dějiny církve. Kolik kázání bylo na toto téma proneseno, kolik obrazů namalováno! Ježíšovo podobenství nám má co říci i dnes. Zmíním zde velmi stručně jen dva body. Těmi jsou láska a svoboda. Otec nechal syna jít, nebránil mu, i když to nepovažoval za správné. Dovolil mu udělat životní rozhodnutí, i když věděl, jaké bude mít důsledky. Osobní svoboda je v Božích očích vysokou hodnotou. Zároveň otec nikdy nepřestal čekat. Synovo rozhodnutí se všemi jeho ekonomickými a jinými důsledky mu nezabránilo, aby jej stále miloval a udělal v danou chvíli pro něj to nejlepší. Ve skutečnosti tím marnotratným nebyl ani tak syn, jako spíše otec. To je obraz Božího charakteru – dává, i když není naděje, že se to vyplatí. Naučme se něčemu z tohoto příběhu.

Být v roli rodičů marnotratných synů a dcer je bolestivá zkušenost.

ni míře účastnit nejrůznějších dětských programů. Posílali jsme je na tábory, víkendovky, výlety, aby měly možnost najít si co nejvíce přátel. Jejich dospívání nebylo zrovna hladké, ale věřím, že to byly právě vztahy ve sboru a v církvi, co jim pomohlo projít těžkými obdobím. Proto sbory musí věnovat maximální úsilí tomu, aby zde děti našly zázemí. Argentinský misionář E. Sosa nám jednou řekl: „Všechno, co vyháňá děti ze sboru, je z ďábla, ať je to maminka, babička nebo pastor.“

Když přemýšlím o tom, jak se k situaci bloudících dětí staví Bible, napadá mne spousta příběhů. Například synové proroka Samuele: „Hle, ty už jsi starý a tvoji synové nechodí tvoji cestou.“ (1S 8,5) To byla silná výtká, která musela Samuela zabolet. Je však dokladem, že ani duchovně zralí lidé někdy zdárně nevychovalí potomky. Možná právě naopak

Být v roli rodičů marnotratných synů a dcer je bolestivá zkušenost. Tito rodiče by nikdy neměli zůstat v církvi sami, potřebují ve svém zápase modlitební podporu. A přece se domnívám, že je na této zkušenosti alespoň něco pozitivního. Prorok Izaiáš popisuje Hospodina a jeho vztah k bloudícímu Izraeli těmito slovy: „V každém jejich souzení měl souzení i on.“ (Iz 63,9) To nám pomáhá vcítit se (nakolik je to vůbec jen možné) do Božích pocitů. Jemu není lhostejné, když jeho děti bloudí. Trápí se tím více než kdejaký rodič nad svými dětmi. Když toto pochopíme, změní to náš pohled na Boha, církev i vlastní děti. Bůh totiž ustavičně čeká na své marnotratné syny a dcery, až se k němu navrátí.

Martin Moldan
biskup

Aby se děti staly Kristovými učedníky

Dokud se v 18. století neobjevilo evangelikální hnutí, rozlišovala se víra dětí pouze tím, zda byly pokřtěny či ne. V evangelikálních církvích se však postupem času vyvinulo jiné hledisko – zda dítě, jak dospívá, reaguje či nereaguje na Kristovo evangelium. Důvod byl prostý – jedním ze znaků evangelikálního hnutí je důraz na evangelium, znovuzrození a osobní vztah s Ježíšem Kristem jako Spasitelem. Tím se do hry dostali rodiče a jejich duchovní vliv. Nestojí to však jen na rodičích, je to Duch svatý, který jim v duchovním formování dětí stojí po boku. Proto jsou usilovné modlitby za děti nedílnou součástí duchovního působení rodičů.

Člověk se znovuzrodí nejen *skrze vodu* (pokání a známost Božího slova), ale také *skrze Ducha* (jak vnímáme z rozhovoru Ježíše s Nikodémem v J 3,1nn). Proto je obojí – naše posvěcené rodičovské snažení i působení Ducha Kristova – dvěma stranami téže mince. Je to také důvod, proč se v následujícím uvažování omezím na děti z věřících rodin. O nich apoštol Pavel říká, že *jsou svaté* díky víře svých rodičů (1K 7,14). Jejich svatost si někdy mylně představujeme jako ihned nabytou dokonalost. V tomto případě to ale znamená, že jsou *oddělené pro Boha*. To je velmi povzbuzující – Pán Ježíš s vašimi dětmi počítá! Neznamena to však, že jako rodiče můžeme složit ruce v klín. Duch svatý bude dělat svoji práci, ale i vy musíte vyorat

svoji brázdou. Pokud v tom uděláte vše, co je ve vašich silách, a přesto neuspějete, vězte, že i marnotratní synové a dcery se vracejí k brázdám, které rodiče vyorali v jejich dětství (L 15), protože „*Co je nemožné u lidí, je možné u Boha.*“ (Mt 19,26)

Jak vyorávat hluboké brázdy v srdcích dětí?

Podívejme se podívat, jak vyorávat hluboké brázdy v srdcích svých dětí, aby do nich Duch svatý mohl zasít a nechat vzklíčit semínko vztahu s Kristem.

Nejprve jeden odstrašující příklad. Na přelomu tisíciletí církve v USA zjistily, že odcho-

od předškolní besídky až po mládež, a přesto se každé třetí dítě vypuštěné z hnízda oddělilo od Boha. Každé další dítě ze tří se stalo tzv. nedělním křesťanem – začalo žít svým životem a nemělo touhu se zapojit do jakékoliv služby. Teprve třetí skupinu tvořili zapálení učedníci Ježíše Krista, kteří ho chtěli následovat a sloužit mu.

Statistika sice pracuje přesně s nepřesnými čísly, ale z výzkumů George Barny se přece jen dalo něco vyčíst. Bylo překvapující, že až 80 % věřících rodičů vědělo, že je potřeba se svým dětem duchovně věnovat, ale asi jen 30 % z nich to skutečně dělalo. Těch 70 % rodičů podle G. Barny dělalo dvě zásadní chyby:

Duch svatý bude dělat svoji práci, ale i vy musíte vyorat svoji brázdou.

dem dětí z věřících rodin na univerzitu (většinou kolem 18. roku) se některé z nich jako by „urvaly z řetězu rodičovského dohledu“. Přestaly vyhledávat křesťanské společenství a nechaly se zlákat pozlátkem světa. Výzkumy George Barny (viz knihu G. Barna *Transforming Children into Spiritual Champions*) pak ukázaly zdrcující statistiky – zkoumané děti byly z věřících evangelikálních rodin, prošly všemi dostupnými výchovnými systémy

1. Spoléhalo se na církev. Většina rodin spoléhala na to, že duchovní výchovu mají zajištěnou tím, že budou děti posílat do oněch perfektně propracovaných výchovných struktur sboru. Sami pak doma s dětmi už duchovně nedělali nic – zkrátka přes všechny ty kroužky a někdy i bohužel i aktivy jim na smysluplnou komunikaci s dětmi už nezbyvala energie ani čas.

2. Spoléhali na vysokou životní úroveň.

S jakými hračkami jste si hráli vy, a s čím si hrájí naše děti? Jak jste museli pomáhat doma vy, a jak pomáhají dnešní děti? Ano, druhou zásadní chybou byla paradoxně vysoká životní úroveň. Děti nemusely překonávat žádné překážky, nic si odpírat – vždyť rodiče jim mohli dopřát vše. V podstatě však nebyly trénovány na život, který je pak v osmnácti překvapil s takovou razancí, na kterou některé americké děti nebyly připraveny. Nebyly zakotveny v Kristu, ale ve vysoké životní úrovni.

Mnoho duchovních autorit ve Spojených státech tenkrát na přelomu tisíciletí vyjadřovalo obavu, že evangelikální církve tímto přišly o celou jednu generaci sborových dětí.

Amerika... u nás je to jinak

Říkáte si – to je Amerika, u nás je to jiné. Myslíte? Zkuste si jen tak pro sebe projít v duchu historii svého společenství. Oni se totiž marnotratní synové ani dcery do sborových statistik nezahrnují. Řečeno ještě jinak. Kdybyste v rodině měli tři děti a museli vybrat jedno, které by mělo přijít o věčný život, které by to bylo?

Nabízím ze své třicetileté zkušenosti z práce s dětmi několik rad, abychom tento pomyslný výběr nikdy zažívat nemuseli:

1. Začít (duchově) komunikovat s dětmi.

Nemyslím tím komunikaci typu: „Už máš domácí úkoly? Vyčistil sis zuby?“ Mám na mysli vytvoření určitého komunikačního prostoru, kdy vybědíme ze světa svých „dospěláckých starostí“ a věnujeme svou pozornost dětem. Pán Bůh sám pak připraví okamžiky, kdy je možné mluvit s dětmi o tom, jak se na to dívá Pán Bůh. Začíná to tím, když za námi přicházejí předškolní děti a chtějí si pouze jen „hrát“. Když trochu povyroste, přijdou se svými otázkami a v pubertě se stanete jejich nejbližšími důvěrníky. Můj nejmladší syn si v pubertě pro takové chvíle vybíral vždy tu nejnevhodnější dobu. Buď pozdě v noci, nebo když jsme byli zabraní do práce. Na jeho třech starších sourozencích jsme se však naučili, že je třeba všeho nechat a věnovat mu pozornost. Pokud naznačíte, že „nemáte čas“, přijde takové dítě ještě párkrát a pak se vás ptát přestane. Vážím si toho, že za námi dnes už dospělý syn stále chodí v určitých případech pro radu.

2. Náš vztah k Ježíši je jejich otevřenou Biblií. Zvláště předškolní děti dokážou svou intuicí „přečíst“ míru opravdovosti našeho křesťanství. Nechci tím naznačit, že bychom si před nimi měli hrát na duchovní supermana. Naopak – obyčejný život přináší oby-

Odházení

Rodiny věřící od mala vodící děti vždy znovu k Božímu Slovu odpověď hledají, proč říct si nedají, když jsou náhle postaveni k svých potomků odcházení.

Od Boha a od sboru, chtějí nových obzorů, bez ohledu, jak to bolí, chtějí sehrát vlastní roli v scéně svého života.

Jenom Boží dobrota přivede je jednou zpět.

Je silnější nežli svět, neztrácejme důvěru vidouce jejich nevěru... I když se ztratí, ony se vrátí!

Všechny básně

Jaroslav Szturc, AC Hlinsko

čejné (ale navýsost duchovní) situace. Děti „čtou“, jak je prožíváme. To je formuje víc než množství slov. „Čtou“, jak a kdy se obrácíme na Ježíše, jak ovládáme svůj hněv, prožíváme smutek, jak si odpouštíme, nebo naopak, jak se snažíme řešit všechno po svém a myšlenka na Pána Boha je až tím posledním.

3. Společný duchovní čas v rodině. Pro mnohé rodiče je to neznámá, protože nevyrostali ve věřících rodinách. U dalších to zase vyvolává představu, že se děti budou nudit nebo to nepochopí. Děti však milují, když se celá rodina sejde pohromadě. Když takové sejití navíc formuje jejich duchovní růst, co více si přát. V tomto ohledu vám chci doporučit dvě knihy z nakladatelství Samuel: *Boží plán pro rodinu* a *Výchova novodobého Josefa*.

Takovým společným duchovním časem může být třeba spontánní rozhovor během cesty autem nebo na výletě (viz Dt 6,7). Ale může to být také pravidelný čas. Stačí jednou týdně. Pak by ovšem neměl trvat déle než 15–20 minut, aby děti udržely pozornost. Měli by u toho být, pokud možno, maminka i tatínek. Když otevírá Bibli nebo nějaké téma tatínek, má to úplně jiný rozměr, než když to dělá jen maminka. Děti mohou přečíst příběh z dětské Bible (doporučuji *Bible vypráví o Ježíši* od Lloyd-Jonesové) nebo nějaký verš. Když dětem ukážeme, jak nás samotné Boží slovo oslovuje, bude to pro ně kompas. Pokud jste zpěvná rodina, můžete zpívat chvály. Dejte také prostor k modlitbě. Nenuťte je, ale děti (zejména ty předškolní) chtějí napodobovat chování rodičů, takže se nedivte, když se začnou podle vás neuměle modlit. Nebojte se, že je naučíte nějakému formálnímu návyku. Toto období vystřídá školní věk, a jak budou děti vzrávat, získají úžasný nástroj duchovního boje.

Na závěr vás chci povzbudit – začít se dá vždycky a s jakkoliv starými dětmi, chce to jen udělat první krok. Tento krok může nevidaným způsobem nasměrovat vaše děti blíž k Pánu. Stejně tak chci povzbudit i rodiče, kterým už děti odrostly, ale nestaly se věřícími. V našem sboru se jednou objevil člověk, jehož věřící rodiče, dokonce spoluzakladatelé našeho společenství, ho jako dítě s sebou brávali do nedělní školy. Pak odpadl a celý aktivní život žil bez Boha. V sedmdesáti letech však činil pokání a stal se z něj velice pokorný a oddaný křesťan, který ještě deset dalších let bojoval za víru své manželky a rodin svých tří synů.

„Co je nemožné u lidí, je možné u Boha.“
(Mt 19,26)

*kaz. Radomír Kalenský
misionář Awana International v ČR*

Radomír Kalenský

V současnosti slouží s manželkou již dvacet let jako misionáři mezinárodní dětské organizace Awana International v České republice (www.awana.cz). Vyučuje externě na Evangelikálním teologickém semináři v Praze předmět Katechetika. Mají dva ženaté syny a dvě vdané dcery (všichni slouží Pánu) a již šest vnoučat. Jejich domácí sbor je CB Pardubice.

Děti na cestě

Illustrace: M. P.

Díky Bohu, Písmo má odpovědi, které pomáhají rodičům vkládat dětem do života víru. Má také odpovědi, které pomáhají unést pohled na milované děti, které ve víře ztroskotaly. Pokusím se, abychom se dostali co nejvíce k jádru obou otázek.

Děti na cestě

Dostal jsem skutečně obtížné zadání, napsat teologický článek adresovaný věřícím rodičům o tom, jak vést děti za Kristem, a také povzbudit rodiče, kterým se to nepodařilo. Znamená to dotknout se velmi citlivé oblasti, a to si dobře uvědomuji.

Sám jsem rodič, proto mě toto téma velmi zajímalo a stále zajímá. V rozhovorech s věřícími rodiči jsem si všiml, že existuje široká škála přístupů k dětem. Někteří čtou dětem Boží slovo už v prenatalním období, jiní o věcech víry doma téměř nemluví. Někteří považují své děti za věřící, jiní

je považují za nevěřící a vyhlízejí den, kdy uvěří.

Všiml jsem si, že i ti, kteří zastávají přesvědčení, že jejich děti teprve musí uvěřit, často chtějí, aby se chovaly jako křesťané (modlily se, zpívaly křesťanské písně, projevovaly víru – kterou nemají). Druzí jsou zase přesvědčeni, že mají doma věřící dítě, ale když přijde dospívání, zaskočí ho otázkou, zda už „uvěřilo“, „přijalo Ježíše“, „znovuzrodilo se“ atp. Přičtème k tomu ještě neverbální signály, jako věkem podmíněné členství ve sboru, odmítání přístupu k Večeři Páně, odkládání křtu... a máme tu nepřehlednou směsici různých signálů: „patříš“/ „nepatříš“.

Nebylo to dle mých představ

Narodila jsem se do věřící rodiny, oba moji rodiče byli naplno vydání službě Bohu. Přijala jsem Pána Ježíše

jako dítě, také jsem byla pokřtěna ve vodě. Toužila jsem jít za Bohem stejně jako moji rodiče. Vdala jsem se za věřícího chlapce. Toužila jsem mít manžela vydaného Bohu tak, jako byl můj tatínek. Jenže nic nebylo podle mých představ.

Krátce po narození syna manžel skončil v práci, začal podnikat a náš život se začal komplikovat. Podnikání manžela stáhlo do dluhů a do hříchu. Náš život byl jak na houpačce. Chvilí to bylo lepší, chvíli to bylo horší... Manžel začal vyhledávat společnost i jiných žen. Asi po dese-

ti letech skončil kvůli dluhům z podnikání ve vězení. Zůstala jsem sama s devítiletým synem, spoustou dluhů, a můj život se zhroutil...

„Bože, končím, deset let jsem se snažila dělat všechno dobře, a tohle je výsledek.“ Dneska vidím, že jsem se tehdy snažila sama, ale nevydala jsem se v tom všem cele Pánu, a to mě pak v problémech smetlo. Odešla jsem od Boha, žila jsem život v hříchu a záhy jsem zjistila, že jsem lapena do ďábelské lži, za kterou člověk platí drahou daň.

Není divu, že dospívající někdy nevědí, kdo jsou a co se po nich chce. Někteří mi vyprávěli, že právě kvůli tomu prožili krizi identity, kdy zoufale hledali nějaký předěl, který by pro ně a okolí byl dostatečně průkazný. Nejčastěji šlo o hledání emocionálního prožitku nebo vykročení na veřejnou výzvu před zraky ostatních. Někteří to ke Kristu berou oklikou přes svět. Jsou lidé, kteří se netají tím, že právě toto jim připadá jako správná cesta pro děti z věřících rodin.

To vše dokazuje, že nemáme jasno ani v základním východisku – nemáme zodpovězenou otázku: **Kdo se nám to vlastně narodil?** Jinými slovy: Je to pohan, kterého se budeme snažit získat pro víru, až nabude rozum? Nebo Boží dítě, u kterého můžeme od nejtítlejšího věku stavět na víře, kterou u něj předpokládáme jako u každého dospělého Božího dítěte?

Východisko, které získáme správnou odpovědí na tuto otázku, je ještě důležitější než otázky typu: „Jak na to?“ Protože všechno, co nakonec pro víru svých dětí děláme, vychází z toho, čemu v této oblasti věříme.

Pokud budeme přesvědčeni, že dítě věřících rodičů nemá víru, pak nedává smysl na ní stavět, mluvit s dítětem jako s věřícím nebo mu dávat křesťanský nářer (byla by to nanejvýš škola pokřtěctví). Nikdo, kdo u svých dětí nepředpokládá víru, přirozeně ani nemůže být důsledný, když je chce vést za Kristem. Kdybychom v tom chtěli zachovat integritu, dávalo by větší smysl nechat dítě, ať si hraje, čekat, až nabere rozum, pak ho evangelizovat – a teprve až se obrátí, s ním začít jednat jako s křesťanem.

Pokud jsme naopak přesvědčeni, že dítě věřících rodičů je od narození zahrnuto do smlouvy stejně jako Izraelita, měli bychom s ním od útlého dětství jednat jako s Božím dítětem a směle stavět na víře, kterou u něj předpokládáme, s jistotou, že se tato víra postupně chopí veškeré zjevené

pravdy evangelia. A v dospívání se vyhnout tomu, abychom takového člověka mátlí otázkami, zda už konečně uvěřil.

Pokud zastáváme špatné východisko nebo máme nějak rozpolcený přístup, výsledkem bude zmatek a krize identity. Boží milost sice mnohé naše chyby vychytá (jak se to v mnoha případech také stává), ale to není důvod, proč to dělat špatně, pokud by to šlo dělat správně.

Rád bych vám pomohl získat základní východisko v otázce, kdo nám byl dán v našich dětech (jsme-li věřící rodiče). Předložíme pevnou pozici, kterou osobně zastávám – vy o ní pak můžete diskutovat, přijmout ji, či odmítnout. Věřím, že přemýšlet o této věci vám pomůže jednat s dětmi ve větší integritě a že je to upevní v Bohu.

Obrazně řečeno, jsem přesvědčen, že naše děti se rodí na našem břehu Rudého moře.

Zajímavý text z epištoly Římanům říká: *„Vždyť je přece jeden Bůh, který ospravedlní obřezané z víry a neobřezané skrze víru.“* (Ř 3,30) Pohané (neobřezaní) budou *ospravedlněni skrze víru* – což je nám vesměs jasné. O Židech

Pokud se Izraelcům rodí Izraelci – co se rodí nám křesťanům?

je však řečeno, že Bůh mezi nimi *ospravedlní obřezané z víry* – tedy ty, kteří byli *„obřezáni na základě víry“*. Ta zajímavá otázka je: Na základě či víry byl obřezán člověk, k jehož obřizce došlo osmého dne po narození? (Lv 12,3) Jak je možné, že se už osmého dne počítá s vírou, kterou bude člověk v dospělosti projevovat?

Zajímavé je také, co řekl Pavel o Timoteově víře *„Připomenul jsem si tu upřímnou víru, která je v tobě; ta nejprve přebývala v tvé babičce Loide a v tvé matce Eunice a jsem přesvědčen, že*

prebývá i v tobě.“ (2Tm 1,5) Tady se o *upřímné Timoteově víře* mluví jako o něčem, co přirozeně přešlo z babičky přes matku až na vnuka jako něco, co v člověku jaksi *prebývá*. Neměli bychom tedy u dětí tu stejnou víru, která je v nás, také předpokládat?

Písmo učí o rodičích a potomcích: *„Je-li kořen svatý, jsou svaté i větve.“* (Ř 11,16) Podle 1. listu Korintským na to stačí dokonce víra jen jednoho z rodičů: *„Neboť nevěřící muž je posvěcen ve své ženě a nevěřící žena je posvěcena ve svém muži. Vždyt jinak by vaše děti byly nečisté, avšak nyní jsou svaté.“* (1K 7,14)

Pokud se Izraelcům rodí Izraelci – co se rodí nám křesťanům? Byli jsme vylomeni z plané olivy a naroubování na ušlechtilou (Ř 11,17–24). Na které olivě se pak rodí naše výhonky? V přírodě by se jednoznačně narodily na té ušlechtilé.

Pán Ježíš dětem Izraele, které k němu přišli rodiče ještě v náručí, přivlastňuje Boží království (Mk 10,13–16). Kniha Skutků jim dokonce přivlastňuje zaslíbení Ducha svatého: *„Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem.“* (Sk 2,39)

S pohledem na tyto skutečnosti je jasné, že děti věřících jsou jednoznačně zahrnuty do smlouvy. A právě s touto skutečností máme při výchově spolupracovat – od nejtítlejšího věku stavět na víře, kterou u nich již předpokládáme, předkládat této víře pravdy evangelia, kterých se přirozeně chopí, a tuto víru pěstovat, dodávat jí živiny a zalévat.

To neznamená, že by naše děti byly ukráceny na svobodné vůli. Jako se nevěřící člověk může rozhodnout uvěřit, stejně věřící může od víry odpadnout. I potomci Izraelců,

Jedině díky Boží milosti, jeho neskonale lásce, díky tomu, že je věrný a čeká na nás, jsem se mohla asi po roce vrátit k němu zpět. Jsem Bohu vděčná za úžasné rodiče, které mi dal a kteří se za mě modlili a bojovali a vždycky mi byli ku pomoci. Opravdu stojí za to na modlitbách bojovat za své děti a nevzdávat to!

V krátkosti dokončím svůj příběh. Manžel po roce a půl vyšel z vězení. Vrátili jsme se k sobě, situace však byla nadále těžká. Já už jsem však toužila sloužit Bohu. Před šesti lety manžel zemřel následkem náhlého krvácení do mozku. V té době jsme žili a pracovali v cizině, kde nám Bůh dal úžasný sbor. Ten se o nás postaral po všech stránkách, jelikož jsem opět zůstala sama, tento-

krát s mladším synem, ale věděla jsem, že jsme v Božích rukou. Vděčná jsem byla také za své rodiče, kteří mi opět byli velkou pomocí a oporou.

Po nějaké době jsem se podruhé vdala a Pán mi dal úžasnou ženu vydaného Bohu. Můžeme spolu jít za Pánem a díky Bohu i s mladším synem. Navíc jsme si vzali do péče holčičku, úžasnou Adrianu, a tak se i za ni modlíme, ať jednou vydá život Pánu.

Nyní se modlím a bojuji za staršího syna, který odešel od Boha, ale věřím, že stojí za to bojovat a vytrvat. Díky Boží milosti mám teď toho muže, který je jako můj tatínek cele vydaný Bohu. Spolu můžeme sloužit ve sboru manželským pářím.

Toužím po tom, aby si nás Bůh mohl mocně používat a abychom chodili v plnosti Ducha svatého, i když nás to bude něco stát. Pán Ježíš dal svůj život na kříži za nás, to je ta největší obětí lásky. Ted je řada na nás obětovat cele sebe, jelikož náš život už není náš, ale jeho, jak je psáno v Ř 12,1: *„Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v obětí živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu.“* Po tom mé srdce prahne, abych mohla chodit v totální poslušnosti a vydanosti Bohu a nechala se plně vést Duchem svatým.

Halinka Vránová
AC Havířov

kteří se narodili na správném břehu Rudého moře, se mohli vrátit do Egypta.

Otázky kolem identity našich dětí jsou nesmírně důležité. Všimněte si, že pro Izrael jsou děti a jejich víra součástí samotného „Šema Jisrael“ („Slyš Izraeli“, základní vyznání judaismu složené z Dt 6,4–9 + 11,13–21 + Nu 15,37–41). Ihned po vyznání jedynosti Boha a připomínání horlivé lásky k němu se říká: „*At jsou tato slova, která ti dnes prikazují, ve tvém srdci. Opakuji je svým synům, mluv o nich, když pobýváš ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když ustáváš.*“ (Dt 6,6–7) Všimněte si, jak úzké je tu propojení mezi vírou v Boha a úkolem předávat ji potomkům. Naše osobní víra a její přenášení na potomky jsou spojené nádoby. V těchto souvislostech je toto předání potomkům (pokud máme děti) první úkol naší víry.

Předáváme takovou víru, jakou sami máme.

Nejvýstižnější odpověď na praktickou otázku: „Jak vést dítě po Kristově cestě?“ zní: „Za ruku! Nikoli za uši.“ Děti jdou s námi po naší cestě. To největší, co může rodič udělat pro víru svého dítěte, je být sám odhodlaným učedníkem Ježíše Krista – vlastně nemusí dělat ani nic jiného, protože Kristův učedník své dítě miluje. Kdyby rodič nemluvil o Ježíši Kristu a Bohu z přebytku srdce, kdyby dítěti nevykládal realitu světa z pohledu Bible, kdyby sám nešel po té úzké cestě Ježíšova učedníka, pak by mu zbylo vést své dítě za Kristem jen „za uši“, ale to žádné dítě dlouho nevydrží.

Když Komenský viděl, jak Jednota bratrská v Polsku ztrácí své mladé, napsal jim: „Ani své mladé nejste schopni udržet. Abyste se s nimi sami nemuseli namáhat, poslali jste je do cizích škol.“ (Kšaft umírající matky Jednoty bratrské) Přesně vyjádřil podstatu pokušení, kterému čelí každý rodič – nechít se namáhat s výchovou. Komenský věděl, že nej-

důležitější rodičovský úkol nelze předat nikomu jinému. Že výchova ve víře a zbožnosti je skutečná námaha a zápas.

O co v tom zápase jde? „*Nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnosti těm, kdo jí prošli.*“ (Žd 12,10–11) Jak vidíme, v tomto zápase vůbec nejde o to, jak si zjednodušit současnost – jde o dobrou budoucnost. Dnes to bolí, zítra přináší ovoce. Myslet na věčnou budoucnost našich dětí je další východisko, které stačí zastávat a automaticky nás to navede na správnou cestu.

Ve zcela praktických otázkách typu: „Jak na to?“, bych spoléhal na výrok: „*každý, kdo hledá, nalézá.*“ (Mt 7,8)

Děti na rozcestí

Pak je tu důležitý moment dospívání, kdy se dítě o vypěstovanou víru samo plně opře a začne projevovat svou lásku a svou oddanost Kristu už bez rodičů.

Pokud má identitu „Izraelce“, nebude mít potřebu se v životě hrbít. Proto nesmíme zakládat víru našich dětí jen na nějakém mystickém prožitku s Bohem, na chození do shromáždění, na dobré partě v mládeži nebo zapojení v církvi, ale na historické skutečnosti vzkríšeného a vládnoucího Krista, kterého my křesťané uznáváme za svého krále.

Důležitou roli hraje i to, aby mladého zralého člověka začalo respektovat jeho dospělé okolí a neponechal ho přesčas v dětském světě, do kterého už nepatří. V naší kultuře se mladý člověk, který si už nehraje s dětmi, ale dospělí ho neberou, ocitá v jakémsi nezdravém vzduchoprázdnu, ze kterého si sám moc nepomůže. Jediný, kdo může mladému

člověku pomoci mezi dospělými, jsou dospělí, kteří ho jednoduše zahrnou mezi sebe. V izraelské kultuře tomu slouží „bar micva“ – kdy je mladý člověk ze dne na den veřejně prohlášen za dospělého a takto i přijat celou komunitou. Přemýšlejme, zda něco podobného neudělat pro naše syny a dcery.

Děti na scesti

V Božím slově můžeme vidět, že věřící poslupné děti jsou výsledkem toho, že rodič „*umí správně vést svou rodinu*“ (Tt 1,6 + 1Tm 3,4–5). Ale protože je to zmíněno jako hledisko užšího výběru (pro starší církve), je zřejmé, že ne všichni lidé v církvi tuto schopnost mají – a vůbec je to nediskvalifikuje před Bohem.

Vědomí chyb je pro nás věřící a kající lidi denním chlebem – všichni je děláme. Naše křesťanská pravdivost spočívá také v tom, že

Velkou moc má modlitba matky...

Mnohokrát jsem slyšela tuto větu... Viděla jsem to i v životě mé maminky. Ještě jako dítě na besídce obdržela verš: „*Právě tak není vůle vašeho Otce, který je v nebesích, aby zahynul je-*

diný z těchto maličkých.“ (Mt 18,14) I když jako mladá dívka odešla z domova za prací a vzala si nevěřícího muže, v pozdějších letech vydala svůj život Pánu Ježíši. Víím, že se maminka za nás modlila, takže postupně uvěřily všechny tři její děti.

Upřímná modlitba ze srdce nikdy neumírá, ale jde přímo k Božím trůnu. Já osobně jsem se od narození každého našeho dítěte modlila, aby přijalo Ježíše. Modlila jsem se, že ať už bude kdekoli, hlavně aby sloužilo Pánu. Byla to odvážná modlitba, ale viděla jsem jako důležité, aby Bůh byl v jejich životech na prvním místě. Děkuji Pánu, že vy-

slyšel mé modlitby a že všechny děti mohly už v dětství uvěřit. Je to veliká Boží milost!

Roky utíkaly, my jsme se s Rudkem přestěhovali do Kolína. Jednou v noci jsem měla sen o naší dceři Halince, který mě velice vystrašil. V tom snu jsem prožila opravdu panický strach, že mi Halinka umírá. Když jsem pak Halince volala, řekla mi pravdu o sobě a své situaci. Od té doby jsem za ni ještě víc bojovala na modlitbách. Už si nepamatuji, jak dlouho to trvalo, ale věřila jsem ve své srdci, že Pán mé modlitby slyší.

Za nějaký čas jsme byli s Rudkem na chatě, kde jsem onemocněla, a tak jsme odje-

Zápas o duši jsme neřešili

Je to tady. Zatímco vyrůstající děti našich přátel okolo nás se drží Pána, my sklízíme, co jsme zaseti.

Polehoučku, potichoučku se vkradl do našeho domu nevíтанý host: Mistr Kompromis. Otupil naše smysly, nastartoval u dvou našich děvčat nezvratné chutě vyzkoušet to, co svět nabízí. Stačilo by ovšem stát na zásadách. Anebo ne? Jaké to bylo předtím, když ještě děti byly menší?

Zápas o duši našich dětí jsme neřešili. Děti navštěvovaly shromáždění, školičky, dorost, mládež, ale nezahořely láskou k Pánu. A dívím se? Sloužím Pánu já? Nebo můj muž? Jsme pro ně dostatečně čitelní? Vidí na nás, že milujeme Pána a je pro nás vším?

Děti nás prakticky neviděly modlit se, ani ráno, ani večer. Ani nikdy. Necháváme plynout čas a své křesťanství neprožíváme. Zvykli jsme si, je to pohodlnější. Zvlažněli jsme. My jsme jen ti nedělní křesťané... Se smutkem vidím a cítím, že je načase s tím něco udělat, ale pokání nemá dlouhodobý účinek, chvíli se snažím a pak už nemám sílu.

Zase padám do starých zvyků, oblékám tu železnou košili, která se horko těžko shazuje. „Pane, prosím tě, odpusť mi, že jsem v tom zase až po uši.“

Ať se stalo, co se stalo, musím se s tím teď naučit žít, modlit se, bojovat za jejich duše, spoléhat na Boží milost a vyprošovat pro ně možnost pokání. Pro ně, pro nás.

Ať jsme tou solí a pravým světlem.

Ještě stále je čas, nepromarni svůj svěřený čas jako my!

Ať je ti Pán vším.

Věra

Ilustrační foto

doznáváme své viny, abychom se od nich odvrátili, čímž mimochodem potěšujeme nebe (L 15,7).

Rodičů, kteří ztratili své děti, je plná Bible: Noe, Abraham, Job, Izák, Juda, Áron, Samuel, David a jiní zbožní králové, i ten skvělý otec marnotratného syna ... a také sám Otec Izraele (Mt 23,37).

Možnost, že to kvůli našim chybám nebo i bez nich nakonec špatně dopadne, bychom si při výchově neměli připouštět. Pokud však nastane, musíme to unést a respektovat.

Ano, když ztroskotá mladý člověk z věřící rodiny už v dětském věku nebo když tím směrem vedou jeho první kroky k dospělosti, vystanou i otázky naší rodičovské zodpovědnosti: „Kde jsme udělali chybu?“ Ale i přes bolest, kterou takové otázky mohou působit, je nejlepší si je v srdci klást. Mohou pomoci nám, mohou pomoci našim dě-

tem a také lidem, kteří právě dnes vychovávají děti a hledají odpovědi.

A nakonec poslední otázka: Jak se vyrovnat s tím, když se někteří naši potomci ocitnou na scetí?

Pokud takový syn nebo dcera žije, trvá naděje, že se to změní – možná se odehraje příběh marnotratného syna. Ale co v případě, že dítě odpadlo a už nežije? Je to velká bolest. Ale ani to není ta nejzazší možnost, co se může stát. Ježíš mluví i o té nejtěžší věci, kterou může rodič zažít: „*Povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno.*“ (Mk 13,12–13)

Ježíš zdůrazňuje a upřednostňuje jeden vztah, který zůstává i v těchto nejtěžších a nejzazších případech rodičovských bolestí: můžete a máte dál žít láskou k Bohu. Výchoiskem i z těch největších životních ztrát je žít láskou k Bohu. Sám se k nám zachoval ze své strany podobně, když „*se rozhlédl po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, má matka a moji bratři. Neboť kdo činí Boží vůli, to je můj bratr, má sestra i matka.*““ (Mk 3,34–35)

Život křesťana neustále dává smysl, i když se jeho svět hroutí. Kromě Božího království se všechno v životě kolem nás může zhroutit – může se zhroutit manželství, život dětí, zdraví (nejen to tělesné), může se zhroutit sbor, cokoli... Nic by nás však nemělo ochromit ve vztahu k Bohu. Věrnost lidí, kteří překonali velké ztráty, je velmi vzácná.

My, lidé oddaní Ježíši Kristu, své děti velmi milujeme, ale ani kvůli nim neuhýbáme z cesty (L 14,26–28).

„*Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Ř 8,38–39)

Jiří Kostelník

pastor sboru AC Kopřivnice

li do Albrechtic. Tam jsem se dozvěděla, že v Havířově bude sloužit bratr Carlos Ortis. Volala jsem Halince, jestli by nechtěla jít, protože v té době na shromáždění nechodila. Nakonec souhlasila, že pokud půjdu já, i ona půjde. Byla jsem šťastná, a i přes nemoc jsem s ní šla. Věřím, že to Bůh načasoval. Halinka tam Pánu znovu vydala svůj život, a dokonce i já jsem už potom byla zdravá. Vidím, jak má Bůh všechno pod kontrolou. Tak moc miluje každého člověka, vyslychá modlitby a pracuje na tom, aby „nezhynul ani jediný z těchto maličkých“.

Sláva Pánu za to! Děkuji Bohu, že On je věrný a že my mu můžeme důvěřovat.

Marie Bubiková
AC Havířov

Příběh jedné rodiny

Zleva Petr, Pavel, Jaruška, Petr a Veronika Bartošovi

Naplno

Začal jsem tím, co bylo v té době u nás na ulicích zrovna v módě. Čichání toluenu. A naplno. Ale pojďme popořádku...

Narodil jsem se ve věřící rodině jako druhé dítě ze tří. Byl jsem vedený k tomu, že Ježíš je můj nejlepší přítel a jediná správná cesta pro život. Měl jsem krásné dětství. A nechal jsem se i pokřtít.

Ale nějak se to začalo kazit. Hlavně v pubertě člověk najednou zjistí, co všechno je na světě možné. A tak jsem se začal přizpůsobovat kamarádům a tomu, co bylo kolem. Zajímalo mě graffiti, skateboarding a s tím spojený způsob života. Zpočátku jsem v tom neviděl problém. Postupem času jsem si našel kamarády, kteří neznali Boha a žili si po svém. A mě to strašně lákalo. Nenápadně se přikradla a už mě držela ta obrovská lež, která číhá na všechny mladé lidi vyrůstající ve věřících rodinách: „Vždyť vlastně nic nemůžu. Nemůžu kouřit, nemůžu pít a chodit do hospod, na koncerty a festivaly, sprejovat po ulicích a toulat se po večerech venku. Všechno je mi zakázáno.“

A tak jsem začal. A naplno. Tenkrát bylo v módě u nás na ulicích čichat toluen. Byl všude dostupný. Za čas jsem zjistil, že ze sáčku čichají jenom ty největší trosky a jaké to má za nějakou dobu následky. Přeorientoval jsem se na kouření trávy. Zpočátku jen o víkendech. Byl to pro mě jiný svět.

Vyloučili mě z církve. Mohlo to být v osmé třídě na základní škole. Řekli mi, že si musím vybrat, jestli chci žít, tak jak žiju, nebo s takovým způsobem života přestat a jít za Ježíšem. Tak jsem odešel...

Měl jsem plán: Budu si užívat a dělat, co se mi bude chtít, a až jednou budu starý, přijdu zpět za Ježíšem a On mi odpustí. Víím, že Ježíš odpouští i vrahům, a já nemám v plánu nikoho zabít!

Hulil jsem čím dál víc. Samozřejmě jsem trávu i pěstoval a různě s ní kšeftoval, abych jí měl čím dál víc. Přece jenom to bylo docela finančně náročné. Asi po šesti letech už jsem na tom byl tak špatně, že jsem si musel ráno zakouřit dřív, než jsem šel na WC. Měl jsem dny, kdy jsem vykouřil i 8–10 gramů.

Postupně jsem si začal uvědomovat, že tohle jsem vlastně nechtěl. Všechno byla ubíjející rutina. Ráno do práce, potom do hospody nebo, když bylo pěkně, poflakovat se po venku a celý den „prohulit“. A další den zase stejný kolotoč. Jenom na podzim byla trochu změna. Rostly lysohlávky. ☺

Jednou ráno při cestě do práce autem, kdy jsem vezl ještě dva kolegy, jsem si zakouřil za jízdy. Nebylo to nic zvláštního, dělal jsem to často. Zapaloval jsem si skleněnku a najednou jsem se vzbudil na poli. Někdo na mě mluvil a já mu s námahou odpovídal. Měl jsem pusku plnou krve. Řekli mi, že jsme se vybourali. Pamatuji si jen útržky. Záchra-

náři se mě ptali na jméno a co se stalo. Věděl jsem, že jsem se nějak vyboural, ale nevěděl jsem jak. Později jsem zjistil, že jsem čelně narazil do stromu u cesty.

Probudil jsem se v nemocnici a u postele stála celá moje rodina. Podíval jsem se na sebe – samé kovové tyčky, které čouhaly z ruky, nohy a pánve. Měl jsem patnáct zlomenin. V tu chvíli mi to došlo. Co vlastně ještě na tom světě pohledávám? Měl jsem být mrtvý. Můj plán, jak se jednou, až budu starý, vrátím k Ježíši, nějak nemusel vyjít. Nedočázelo mi, že zestárnout vlastně nikdy nemusím!

Během chvíle, kdy jsem si to všechno uvědomil, jsem znovu vydal svůj život Ježíši a prosil ho, aby mi všechno odpustil, i to, jak jsem byl naivní a vypočítavý.

Byl jsem celý rozlámaný, ale spasený. Byl to úžasný pocit! Později se mi to začalo všechno skládat – jaký to byl od Ježíše úžasný plán: spolupracovníkům, kteří jeli se mnou, se nic nestalo. Neuvěřitelné. Nepřišel jsem o nohu, která byla na pět částí. Nepřišel jsem ani o oko, i když jsem měl prasklou očníci. Vnitřní orgány nebyly vůbec poškozeny. Policista, který k nehodě přijel jako první, byl ze sboru, do kterého jsem dřív patřil. Dvě noci před tím se můj otec modlil, aby Bůh zakročil podle toho, jak chce On sám. V krvi mi nic nenašli, neměl jsem tedy ani žádné problémy se soudy.

Ježíš věděl, jak přesně a jak moc mě praštit, abych se vzpamatoval a navrátil se k němu.

Každý den si uvědomuji, jak obrovský je to dar, že tady ještě jsem. V podstatě nemám žádné velké trvalé následky vzhledem k tomu, jak to na začátku vypadalo.

Od nehody už jsem nikdy nehulil. Ani jsem s tím nemusel nějak bojovat. Ježíš mě z toho úplně vysvobodil.

Dal mi úžasnou ženu.

Dal mi krásnou zdravou dceru.

Dal mi druhou šanci.

Dal mi věčný život...

*Petr Bartoš ml.
AC Břeclav*

Petr s rodinou

Nejkrásnější SMS

S manželem jsme se poznali v evangelickém sboru, kde jsme od dětství vyrůstali. Měli jsme určité teoretické poznání Boha, ale nebyli jsme znovuzrození. Pán Bůh si ale našel způsob, jak nás k sobě přitáhnout. Narodilo se nám druhé dítě. Se srdeční vadou, což jsme jako mladí rodiče těžce nesli. Začali jsme hledat pomoc u Boha, a dva měsíce poté jsme prožili s manželem, co je opravdové pokání, upřímná lítost nad naším vlažným vztahem k Bohu.

Mým vroucím přáním a modlitbou bylo, aby děti, které nám Pán Bůh svěřil, mohly od dětství poznávat svou hodnotu, a tím i Boží lásku. Snažila jsem se je vést k praktické víře, aby i ony mohly poznat Pána Ježíše jako svého Spasitele.

Náš Peťa ale po bezproblémovém dětství začal frajeřit, nechal se ovlivňovat kamarády, chytl se „skejtácké“ party, sprejerů a různých špatných vlivů, což ho odvedlo od Boha. Nedal si říct a nebral naše varování; tvrdil, že to má pod kontrolou. Mysleli jsme, že ho to časem přejde, že z toho vyroste, ale začalo spíše větší vzájemné odcizování se. Nepřijal ani pomoc od pastorů, jeho řeč byla – tak mě vylučte, což se i stalo. Nápad odstěhovat se z domu jsme mu rozmluvili. Věděli jsme, že ho tím ještě víc ztratíme.

V jednom rozhovoru se vyjádřil, že je mu dobře, v čem je. To pro mě bylo ještě horší. Druhý den s tím chtěl přestat, ale předsevzetí bylo jen z vlastních sil. Spadl do toho ještě víc.

Věděla jsem, že nemá cenu naléhat, víra a láska k Bohu nejde nařídít. O to víc jsem se modlila, ať Bůh pracuje v jeho srdci a myslí. Hledala jsem chyby i u sebe, uzavírala jsem se do sebe, nevěděla jsem, jak se k Petovi přiblížit, ale věděla jsem, že to nechci vzdát. Nesla jsem těžce i duchovní tlak. Manžel pracoval ve vedení církve a z Božího slova víme, že má být příkladem – má mít děti poslušné. Dábel si najde cestičky, a tak jsem za dotazem: „Co ten váš Peťa?“ cítila výtku.

Jiní lidé nás zase povzbuzovali, ale občas také podléhali malověrnosti. Trvalo to totiž dost dlouho. Pán Bůh nám ale dával i povzbuzení – svědectví, kdy se k Pánu vracely jiné děti, co také odešly.

V září 2004 mi Bůh dal skrze bratra Trauta slovo od Pána, že *mám starost o jedno z našich dětí a mám k němu postoj milosrdenství a velká je moc v mých modlitbách za něj. Uvidíme průlom v jeho životě, pro Pána není nic těžkého.* Bylo to pravé slovo v pravý čas, dávalo mi novou sílu a naději.

Nastalo další čekání – další modlitby. Situace se spíše zhoršovala, vystávaly i jiné těžkosti v rodině. Tehdy jsem skrze modlit-

bu v jazycích čerpala novou sílu a nacházela útěchu v Božím slovu.

Přešly další tři roky a Petův postoj k nám ani k Pánu se viditelně nezměnil. Přišlo další proroctví od bratra Trauta manželovi: *všechny naše děti budou přinášet ovoce v Božím království, a že manžel potřebuje od Pána novou lásku a trpělivost, v tom oni uvidí Krista a Bůh pak splní, co ohledně nich zaslíbil.* Nic se nedělo, ale byly tu vytrvalé modlitby i na domácí skupince.

Konečně Pán zasáhl. V březnu 2011 bylo Petovi 27 a těžce havaroval v autě. Hned jsme věděli – to je Boží řeč k Petovi. Pán nám dal nadpřirozený pokoj a ujištění, že se na něm oslaví.

Začal řetězec opakovaných a složitých operací, narkóz, rehabilitací, ale stalo se to nejdůležitější, Peťa dostal novou šanci. Jeho

nejkrásnější SMS z nemocnice byla, že vydal celé své srdce Ježíši. Byli jsme šťastní, ale byla tu i starost a potřeba dalších modliteb za jeho zdraví.

On sám prošel obavami, co bude dál – jestli bude vůbec schopný chodit, pracovat, postarat se o sebe. Dva měsíce se nesměl postavit bez opory. Po čtyřech týdnech v Brně byl přemístěn na další týdny do Břeclavi a postupně mohl sedět a být na vozíku. Pak chtěl domů, a jak mohl, přišel... přiskákal o berlich do sboru. Vyznal před Bohem a sborem své chyby a později požádal o přijetí do sboru. Zažil upřímné přátelské přijetí – akorát že z malého Peti už byl dospělý fousatý chlap. ☺

Jsem Bohu velmi vděčná za velkou milost a novou šanci, kterou Petovi dal. Osobně stále Bohu děkuji za celou dobu, kdy jsem se učila mu plně důvěřovat a mohla zažívat jeho lásku a pomoc ve všech situacích, i když těžkých i pokořujících, ale vítězných.

Jaruška Bartošová

Trochu jsem radil Bohu

Snažili jsme se s manželkou vytvořit dětem co nejhezčí dětství a položit základ k jejich pozdějšímu rozhodnutí pro Ježíše. K naší velké radosti se to u Petra stalo ještě před tím, než začal chodit do školy. O něco později se nechal pokřtít a přijal i křest v Duchu svatém. Mohl jezdit s ostatními dětmi a členy RR na tábory, víkendovky apod. Myslím, že to byl pro něj moc dobrý čas.

S přibývajícím věkem už tak horlivě necho- dil na schůzky ani do shromáždění, ale lá-

kali jej kamarádi a potulování se venku. Ve čtrnácti letech odešel od Pána, byl vyloučen ze sboru a komunikace mezi námi byla téměř nulová. Vyrostla mezi námi stěna a já jí nedokázal proniknout. Vždy jsme se s manželkou modlivali za naše děti a nikdy nepřestali. Ale zdálo se, že v tomto případě se někde něco zadržlo.

Když jsem se za něj modlil a ptal se, co mám já v této situaci dělat, dostal jsem odpověď: „Prostě ho miluj.“ Slova byla zbytečná. Petr věděl všechno, co potřeboval – kam

a ke komu se vrátit a jak. Jen nechtěl. To na nás s manželkou doléhalo. Ale Bůh ví, kdy poslat povzbuzení. Dvakrát si k tomu použil Eda Trauta.

Zaslíbení o průlomu jsme se drželi, i když se to ještě sedm let nestalo. Při svých modlitbách jsem tak trochu „radil“ Bohu, jak by Petrův návrat mohl probíhat. Hlavně aby ho to nebolelo, byla moje prosba. A tak se nic nedělo, jak jsem si myslel. Ale dělo se. Se mnou. Nakonec jsem dospěl k odvážnému kroku přestat Bohu radit a celou záležitost předat s důvěrou do jeho rukou. Za několik dní po modlitbě: „Pane, udělej to, jak ty chceš, ale udělej to,“ začal jednat.

Ráno 25. 3. 2011 zvonil telefon. Volal bratr Staňa Harašta, dopravní policista, že měl Petr těžkou autonehodu, ale že žije a odvezla ho záchranka do FN Brno. Čelně, na straně řidiče, narazil v plné rychlosti do stromu. Až na druhý den, když ho probouzeli z umělého spánku, nás k němu pustili.

Zázrak byl, že přežil čelní náraz do stromu. Při všech těch zlomeninách Bůh ochránil všechny jeho vnitřní orgány. Na nich neměl žádné zranění. Zázrak. A ten největší, že se v pokání vrátil k Pánu, který jej ve své velké lásce a milosrdenství přijal. První změnou, které jsem si na Petrovi po návratu k Pánu všiml, byl výraz očí. Najednou v nich byl život.

Každým krokem si při chůzi může uvědomovat velkou Boží lásku a milost, která se mu stala – mírně kulhá. Také doháníme naše čtrnáctileté zpoždění v komunikaci. S radostí sleduji, jak roste v Pánu. Bůh mu dal úžasnou manželku. A teď máme první vnučku po pěti vnučích. Těšíme se ze všech.

Bohu patří veškerá chvála, sláva a díky. On je dobrý! Stále!

*Petr Bartoš
AC Břeclav*

Je velký můj Bůh...

... je silný a mocný, nic není, co neučinil...

Stále slyším naši nejstarší dceru, jak si v necelých třech letech nadšeně zpívala tuto chválu přesně tak, jak jsme ji to učili. S manželem jsme byli pár měsíců znovuzrození, sbor daleko, besídka žádná, ale naší obrovskou touhou bylo, aby děti poznaly a následovaly Pána Ježíše co nejdříve a nemusely prožít svoje mládí v hříchu jako my. Modlili jsme se za ně i s nimi, četli Bibli a křesťanské knížky, vyprávěli příběhy. Jak děti přibývaly a rostly, měli jsme společně jednou týdně skupinku s vyučováním, povídali si, vysvětlovali, chválili, učili se biblické verše zpaměti... Dělali jsme to, co jsme považovali za správné a co nám síly dovozovaly.

V následujících letech se všech pět dětí setkala s živým Kristem. Dnes už máme děti dospělé a dvě z nich se potýkají s duchovním spánkem, nicméně nepřestaly být našimi dětmi a my jsme za ně nepřestali bojovat.

Naše nejstarší dceru v raném věku trpěla nočními můrami. V modlitbách jsme se proti tomu stavěli, a když začínala nabírat rozum, vysvětlovali jsme jí, že potřebuje odezdát svůj život Pánu Ježíši. Asi v pěti letech se tak stalo a od té doby měla spánek mnohem klidnější. Zhruba do jedenácti let pak žila poměrně šťastným a spokojeným životem.

To se změnilo na křesťanském táboře, kde však většina zúčastněných dětí byla nevěřící. Vedoucí to nějak neuhlídali, a nevěřící holky po večerech vyvolávaly duchy. Když se naší dcerky děti ptaly, zda je taky věřící, neměla odvahu se před nimi otevřeně ke Kristu přiznat. To jí stálo dosavadní šťastné dětství. Jak mi sama po mnoha letech řekla, ještě ten den ji naplnila obrovská nenávisť ke všem lidem, a hlavně k sobě. Přestala komunikovat, stalo se z ní smutné a uzavřené dítě. Později jsme na fotkách ze závěrečného maškarního viděli, že se převlékla za upíra. Tak žalostný výraz v očích jsem u ní ještě nikdy neviděla...

Z tábora se nám vrátilo úplně jiné dítě. Jen ona věděla, co se stalo, avšak cele se uzavřela do sebe a s nikým o tom nechtěla mluvit. Ve škole nekomunikovala ani s učiteli. Díky Pánu, její rozumná třídni to brala s nadhle-

dem a snažila se pomoci. Následujícími roky jsme se těžce prokousávali, dcera dostávala hysterické záchvaty, vrátily se jí noční děsy a démonické útoky, nakonec plánovala sebevraždu.

Mezitím jsme se s manželem modlili, postili a úpěli. Před jejími patnáctými narozeninami mi dal Bůh milost ke čtyřicetidennímu půstu. Nebylo to jen kvůli našemu dítěti, problémů se sešlo několik, ale zpětně vidíme, že se tehdy v duchovním světě rozhodovalo o jejím životě a smrti.

Přijela k nám na návštěvu Věrka Čepová (*manželka tehdejšího seniora Středomoravské oblasti Paula Čepa, pozn. red.*). Věřčino oko dceru z obýváku zahlédlo a následovala otázka: „Co ty, děvče, patříš Pánu Ježíši?“ Z kuchyně se po chvílce zaváhání ozvalo: „Jó, patřím!“ Haleluja! Prozatím vyhráno, ale zhruba po třech letech bitva vzplála znovu.

Dcera postupně začala zanedbávat svůj duchovní život a bylo jen otázkou času, kdy se to viditelně projeví. Jak jezdila autobusem na střední školu, zakoukala se do jednoho mladého řidiče... Tak začala šestiletá revolta. Náš Pán byl přesto velmi milosrdný a navzdory jejím úletům vyslyšel naše prosby za úspěšnou maturitu. Hned po maturitě se od nás odstěhovala do vedlejší vesnice k babičce. Žila rozpolceným životem. Sice zodpovědně pracovala v domově důchodců, ale v osobním životě hrůza. Sama se cíleně naučila kouřit, vstoupila do vztahu s násilníkem, který měl problémy s alkoholem a drogami, věčně bez peněz. Tak uplynuly asi čtyři roky.

Aby toho nebylo málo, později se dala do hromady s mladíkem, pro nás prototypem dokonalého gaunera – problémy se zákonem, drogy, dealerství, alkohol, pornografie, násilí... K tomu všemu ještě jeden z jeho rodičů dřív patřil do naší církve, ale kvůli závažným hříchům byl vyloučen.

Jednoho květnového dne jsem se dívala z okna a najednou ke mně Pán promluvil. Ukázal mi, že satan připravuje plán k naší záhubě a že chce vnést skrze dceřin hříšný život trvalé trápení do rodiny a služby. Pokud by se stalo, že by si toho mladého muže musela vzít, naplnila by se slova z Gn 26,34–35,

Vrátí se

Zpátky se vrátí ti, kdo se ztratí na svojí cestě životem. Všichni, kdo užít s překotem si chtěli svoje mládí, které tak strašně rychle pádí...

To Pán Bůh je zas vrátí zpět, jen budme připraveni hned najevo dát jim milosrdenství tak, jako otec z podobenství o marnotratném synu.

Každému snímá vinu a dává neochvějně všem odpuštění stejně, jsme všichni jeho děti; to mějme na paměti...

kdy si Ezau vzal za manželky Jehúditu a Basematu, které Izákovi a Rebece působily hořké trápení. Ptala jsem se Pána, co mám dělat, a vyzval mě k Esterině pústu – tři dny bez jídla i vody. Mocnost stojící za naším problémem byla silná a „pouhá“ modlitba by nestačila.

Nerada bych, abyste získali dojem, že svým prázdným břichem a vyschlými ústy nějak „zkroutime Bohu ruku za zády“ a donutíme ho jednat. V žádném případě! Sama se z vlastní síly nedokážu postit ani den, pokud mi k tomu Duch svatý nedá milost. Moje motivy byly jiné. Zaprvé jsem chtěla poslechnout jeho vedení a dát Pánu najevo, že ho považuji za jediný zdroj pomoci v této situaci. Zadruhé jsem chtěla nějakým způsobem projevit víru, protože pro toho, kdo věří, je možné všechno. Zatřetí jsem mu chtěla dát najevo, že po něm a záchraně dcery a rodiny toužím víc než po čemkoli z tohoto světa, tedy víc než po vodě a jídle.

Ty tři dny nebyly snadné, ale výsledek stál za to. Do týdne se dcera s oním mladíkem rozešla! Díky a chvála Pánu! Sice ještě několik měsíců potom neviděla, jak byl tento vztah toxický, ale pak přišlo i vystřízlivění a s hrůzou zjistila, koho měla vedle sebe.

Seznámila se však ještě s jedním nevěřícím mužem, a dokonce se za ním odstěhovala. Ale tehdy už i ona sama viděla, že život bez Boha není možný. Trpěla psychickými problémy a jednoho dne zavolala, jestli může přijet.

Byl to den D, marnotratná dcera se vrátila domů! Činila pokání, znovu odevzdala svůj život do Božích rukou, některé věci jsme musely svázat a vyhnat, poprosily jsme Ducha svatého, aby naplnil tento nově vyčištěný chrám. S oním nevěřícím mužem se rozešla. Pro jistotu si udělala gravitest a světe, div se, byl pozitivní. Že by problémy nebraly konce? Ne, zázraky ještě neskončily! Po šesti týdnech přimluv se její přítel znovuzrodil. Tím bych chtěla našemu drahému Spasiteli a všem, kteří bojovali s námi, poděkovat.

Dnes jsou manželé pátým rokem, narodily se jim tři krásné a zdravé děti, mají hezkou rodinu. Náš milý zeť miluje Pána a jeho slovo. „Je velký můj Bůh, je silný a mocný, nic není, co neučinil...“

P. S. Když jsem s dcerou probírala detaily tohoto svědectví, prosila, ať nezapomenu připsat, že je přesvědčená, že výše popsané roky měly být jiné a že to nebyl původní Boží plán; že fakt, že se mohla vrátit do Boží rodiny, je výhradně zásluhou jeho milosti a modliteb a postů blízkých lidí z rodiny a ze sboru, a že ačkoliv ji Pán laskavě přijal zpátky a všechno odpustil, její život si nese určité zatížení – když nastanou vážnější problémy, ožívají se stará pokušení jako cigarety a alkohol, který musí čelit...

Hana

Tak blízko, a přesto daleko

Můj příběh začíná mým narozením do křesťanské rodiny. Pamatuji si, jaké bylo mé dětství, jak má víra v Pána Boha byla neotřesitelná a naprosto upřímná. Jako dítě nepřemýšlíte nad tím, zda vám rodiče říkají pravdu, dokonce ani tehdy, když vám ostatní děti a doslova celý svět říká, že Bůh neexistuje. Jste ochotni čelit nadávkám, otáčet se ve škole zády k televizi, když se promítá Harry Potter, jste ochotni nabízet modlitby svým spolužačkám na toaletách. Zkrátka jste poslušní a věrní. To je ale dětská víra a jednou přijde den, kdy si musíte sami zodpovědět, zda v Boha skutečně věříte vy sami, nebo je to jen víra vašich rodičů.

Asi v páté třídě jsem se rozhodla, že už to stačí. Začala jsem přemýšlet, proč mě děti tolik nenávidí. Rozhodla jsem se, že už nikdy nikomu nepovím o mé víře v Pána Boha. Měla jsem pocit, že jsem jen omezována, že mi naši jen zakazují věci, které ostatní děti mohou dělat, a já ne, že nezapadám do kolektivu a že zkrátka není nic, co by mi víra v Boha mohla dát.

Proč bych měla takového Boha následovat?

Boha, který mi jen bere. Boha, který mě trestá. Boha, kterého nikdo nechce a já kvůli němu jen trpím. Boha, pro kterého nejsem dost dobrá. Moje vzpoura rostla spolu s tím, jak jsem rostla i já. Moje srdce se zatvrzovalo víc a víc. Čím více se naši snažili mi vše zakazovat a chránit mě od světa, tím větší vzdor to působilo. Můj pohled na Boha odrážel můj pohled na moje rodiče. Měla bys a neměla bys, tohle nesmíš a tohle musíš. Samozřejmě jsem věděla, že mě mají moc rádi a vychovávat mě museli. Převažoval pocit, že za mě chtějí ve všem rozhodovat, protože se já sama nedokážu rozhodnout správně a nemohu si dovolit dělat své vlastní chyby.

Jak to bylo dál?

K Bohu jsem se obracela prakticky celý svůj život, kdykoliv jsem potřebovala pomoci a něco mě trápi, volala jsem k němu. Jakmile však bylo po problému, můj zájem o vztah s Bohem byl pryč. I přestože jsem viděla zázraky. Bůh mě uzdravil a vyvedl z mentální anorexie, Bůh mě chránil na každém mém kroku a já jsem to věděla, ale přesto jsem ho nechtěla. Je velmi těžké zhodnotit, jaký vztah k Bohu jsem vlastně měla. Vždy jsem v něho věřila, ale nechtěla jsem ho, protože jsem si myslela, že mi vezme moje nepovedené vztahy a moje záliby ve večírcích a že bez toho nebudu šťastná. Je to krásný příklad toho, jak si my lidé myslíme, že nám Bůh chce vzít „dobré“ věci. Přitom je

Křížovka

Dnešní křížovka prověří vaše znalosti příběhu „O marnotratném synu“ z Lukáše 15. V tajence najdete jeden z klíčových veršů celého příběhu. **Řešení na str. 20**

Kolik synů měl otec v příběhu?

Sloveso, jímž mladší syn doznává, co udělal.

Nečistě zvíře symbolizující životní dno syna

Otec nechal synovi obléknout nejlepší...

Co vyžadoval od syna otec po návratu domů?

Co uspořádal otec synovi na uvítanou?

„Tento můj syn byl... a zase ožil.“

Postoj rozmařilé marnotratnosti, z něhož syn činil pokání.

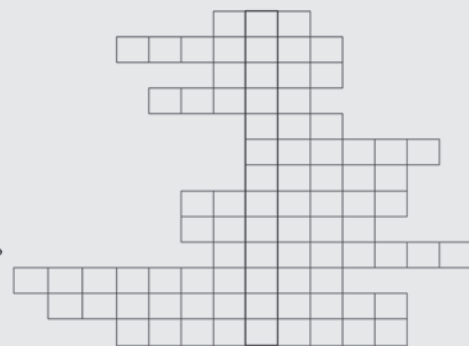
Co uslyšel z pole starší syn? (hovorově)

Za co podle staršího bratra utratil marnotratný syn peníze?

Problém prvorozeného syna

Co udělal po návratu syna jeho bratr? (2 slova)

Hlavní chod večeře po návratu syna (2 slova)

to jen hnůj, kterého se tak úzkostlivě držíme.

Pán Bůh mi dával tolik možností a šancí jej následovat, až jsem si říkala, jak dlouho tato milost ještě potrvá? Proč chci Boha milovat, ale nejde to? Proč celý život sedím na dvou židlích? Proč jsem rozpolcená? Proč nemiluju ani tento svět, ani Boha? Celý život jsem se hledala. Hledala jsem svou hodnotu ve všem, jen ne v Pánu Bohu. Hledala jsem přijetí, pochopení, lásku. Tento svět mi je však nikdy nedal. Vždy jsem měla jen krátký a falešný pocit štěstí. Čím víc jsem se snažila, aby mě měl někdo rád, tím horší to bylo. Tolik zranění a trápení, a pořád to nebylo dost.

Myslím si, že rodiče musí prožívat velikou bolest při pohledu na své dítě, které se odvrátilo od Boha. Moje jediná rada je ale taková, že ho musíte na prvním místě milovat. Vaše dítě přemůže jen Boží láska, ne zákon. Vaše dítě nepotřebuje odsouzení, ale milost. Ať se budete snažit jakkoliv, vaše dítě neuvěří v Boha na základě vaší snahy. Pokud dítě vyrůstá v křesťanské rodině, nepotřebuje denně slyšet, jak by mělo žít. Váš život je odrazem Boží povahy a lásky, ne vaše slova. Miluj-

te svoje dítě, i když si to nezaslouží. Nehleďte jeho hodnotu ve skutcích, ale v Bohu, který nám ji již dávno dal.

Bůh změnil můj život

Dnes je mi 25 let. Oddělila jsem se od svých rodičů, v létě 2019 jsem se vdala a vzala si nevěřícího kluka. Říkala jsem si, že tím jsem asi ukončila všechny své šance znovunavrácení se k Bohu. Teď už Bůh jistě nepřijde. Jestli jsem postavila ve svém životě zdi mezi sebou a Bohem, tato byla největší. Takové byly mé pocity již krátce po svatbě. Jak teď může Bůh přijít? Není už pozdě? Myslím si, že moji rodiče si kladli stejné otázky. Bůh však pro vás nemá jen jednu, dvě nebo deset šancí. Bůh stále klepe na vaše srdce a čeká, až mu otevřete. On věděl, kdy bude ten správný čas. On věděl, kde mě v mém životě potřebuje mít. On věděl, co všechno se musí stát. On věděl, že teď už neodmítnu. V Bibli se píše, že ten, komu bylo nejvíce odpuštěno, nejvíce miluje. Bůh na jednou přišel a obrátil můj život naruby. Ukázal mi, co nosím v srdci, na jakých hodnotách

stavím svůj život, na čem mi v životě záleží.

Najednou mi všechno došlo. Došlo mi, že Bůh není jen přísný otec, ale i laskavý tatínek, který po nás touží a nesmírně nás miluje. Bez ohledu na to, jestli si to zasloužíme. On první miloval mě, a já díky tomu můžu milovat jeho. Boží milost je mnohem větší, než si myslíme. Věřím tomu, že díky lásce, kterou jsem získala od Boha, bude moci můj manžel uvěřit. Že ta bezpodmínečná láska je víc než tisíce prázdných slov. Že svého muže nemusím „mlátit Bibli po hlavě“. Stačí ho prostě milovat, ať se děje cokoliv.

Ráda bych však všem mladým lidem řekla, že je to každodenní boj. Je to totiž i důsledek mého hříchu. Každý den čelím tomu, pro co jsem se kdysi rozhodla, a musím bojovat o svůj vztah s Bohem. Pamatujte na to, že váš hřích může mít dopad na celý váš život. Neznamená to však, že vám, nám Bůh nemůže odpustit. On nás totiž nemiluje proto, jací jsme, ale přes to, jací jsme.

Sára Hamerníková
AC Olomouc

Báječná a harmonická křesťanská rodina

šťastná, jindy jsem Bohu věřila, že má jen správný čas.

Protože jsme vyšli ze světa a neměli žádné zkušenosti, jak to v křesťanských rodinách může chodit, měli jsme svoje představy, jak budeme sloužit Bohu, jak budeme mít krásný vztah dvou svatých lidí a jak, až přijdou děti, budeme velká šťastná křesťanská rodina.

Čas bez dětí (7 let) měl obrovský přínos – naučili jsme se s mužem vzájemnému respektu, opustili staré světské zvyky, zakotvili napevno v Pánu.

Když už jsme se vzdali myšlenky, že vůbec kdy budeme rodiči, přišla zpráva, že čekáme Sáru. Do dvou let a pár měsíců přišla i naše mladší, Gabriela. Bylo to hodně starostí, ale mnohem víc radosti.

Pravidelně jsme chodili do shromáždění, pravidelně jsme se modlili, četli z Písma, zpívali děkovné písničky Bohu před jídlem, děti jezdily na křesťanské tábory. Sárinka byla ve sdílení své víry mezi spolužáky a kamarády aktivní a my jsme ji chválili a povzbuzovali. Měla sice často potíže se šikanou, děti se jí vysmívaly, ale my jsme ji utvrzovali v tom, že jedná správně, když se za Pána Ježíše nestydí, a za spolužáky jsme se modlili.

S manželém pocházíme z nevěřících rodin. Máme za sebou „rušné“ mládí plné hříchu, který jen může svět do života člověka přinést. Když nám bylo kolem dvaceti let, oba jsme nezávisle na sobě uvěřili, poznali jsme se v církvi a po velmi krátké době jsme se vzali, jak věříme dodnes, na základě zjevené Boží vůle. Bylo nám hodně odpuštěno, a tak jsme hořeli pro Pána a aktivně se účastnili sborového života.

Po čase jsme zjistili, že nemůžeme mít děti. Vyrovnávali jsme se s tímto faktem v různých obdobích různě, někdy jsem byla strašně ne-

Ztraceni

Ztraceni v rodině,
ztraceni ve vině,
ztraceni ve sboru
hledáme oporu,
nikde ruka podaná,
další bitva prohraná.

A schovat se nikam nejde,
ani počkat, až to přejde,
proč mě, Bože, neslyšíš!?!

Jsem ztracený, nevidíš....

Pán Bůh stále čeká
na toho, kdo kleká,
kdo pokorně vyznává,
že to prostě nedává.

S Bohem se nic nevzdává...

Pak přišlo období, kdy se rozhodla, že posměchu bylo dost, a začala se uzavírat a s tím nenápadně přišel vzdor. Chtěla se rozhodovat sama, a její rozhodnutí byla špatná. S mužem jsme reagovali ostře, zakazovali jsme a přikazovali, a to celou situaci jen zhoršovalo. Když jsme zjistili, že víme jen zlomek toho, jak žije mimo domov, bylo to těžké. Naše představy o báječné a harmonické křesťanské rodině se rozplynuly. Byli jsme zklamaní, frustrovaní, nespokojení. Vy-

čítali jsme si navzájem, sami sobě, nevěděli jsme, jestli znovu zakazovat, nebo být tolerantní, reagovali jsme jednou tak, podruhé úplně naopak. Učili jsme se za chodu a vnášeli tak do celé situace další a další zmatek.

Nejhorší bylo, když jsme ztráceli se Sárou přátelství, když jsme se ztráceli navzájem. Strach o ni byl chvílemi neúnosný. Studium jí šlo velmi dobře, někdy to dokonce vypadalo, že se vrátí k Bohu, to, když jí bylo nejhůř. Modlili jsme se a doufali, že si nakonec vezme věřícího muže, zapáleného, plného víry a lásky, třeba chváliče nebo tak...

Někdy v tu dobu jsem u sebe našla zvláštní postoj: jako bych s našimi dětmi byla nespokojená!?! A objevila jsem nádherný klíčový fakt, že jsme děti dostali na základě Boží milosti, po modlitbách, a že jsou naše děti dobrým darem! Když Boha prosíme o chléb, dá nám kámen? A když prosíme o rybu, co-pak nám dá hada? Kolikrát jsem pak Bohu v modlitbě děkovala, že vyslyšel naše prosby a dal nám naše milované děti! Hodně mě to změnilo.

Pak Sára potkala svého manžela. Je to moc fajn kluk, jen není věřící. Byli moc šťastní, vzali se. V tom každodenním životě ale Sára zjistila, že ač má všechno, po čem toužila, funkční vztah, pěkné bydlení, dobrou práci, že jí to nestačí. Jelikož pracujeme ve stejné firmě, mohla jsem její následující přerod vidět na vlastní oči, až z toho mám husí kůži.

Po svatbě vyprávěla nejvíc o tom, jak spolu s manželem chodí cvičit, jak spolu sledují filmy v angličtině, co uvařila atd. Pak postupně přišlo vyprávění o tom, že cítí prázdnotu a že chce dítě, které jí pomůže ze stereotypu. Samotné jí ale došlo, že to není řešení. Jednou přišla, že se občas modlí, pak že si četla Bibli ...

A my jsme se modlili.

Jednoho dne přišla do práce s tím, že se chce zase jít podívat do sboru. Další týden tam chtěla znovu a že chce mít svědectví... Celé se to odehrávalo bez nás, připadala jsem si jako v přímém přenosu nějakého Božího zázraku. Bůh si ji našel sám a přivedl si ji zpět k sobě. Bylo to jen mezi nimi dvěma.

Sára je teď plná Boží lásky, moudrosti, pokory, horlivosti. Její důvěra Bohu a zralost nás často až zaskočí.

Ale modlíme se dál, teď hlavně za jejího milého muže, našeho syna.

A taky za naši druhou milovanou dceru, která sice věří, že Bůh je, dokáže se dokonce pohádat, že „ona tedy rozhodně není z opice“, čas od času se nechá slyšet, že by chtěla žít kvalitnější život, ale stejně jako její starší sestra Sára, i ona potřebuje Boží dotek, navštívení, laskavé objetí. Gábinka s námi už také nebydlí, a tak je to jenom na ní, na Bohu a na našich věrných modlitbách...

*Richard a Jarmila Kováčovi
AC Olomouc*

Naděje nikdy nekončí

Rozhovor se Svatoplukem Dysmasem, pastorem sboru AC Olomouc

Byl jsem nevěřící, měl jsem pěknou rodinu se dvěma dětmi, hledal jsem smysl života. Rodinu jsem vedl pevnou rukou, což není špatné, ale občas jsem byl dost tvrdý. Pak jsem uvěřil a Bůh moje srdce změnil. Učil jsem se prosit za odpuštění, když jsem udělal chybu. Duch svatý mě učil nereagovat hned, spíše víc hledat moudrost do situací. Nefunguje to tak, že po obrácení je všechno hned stoprocentní.

Po svém obrácení jsi děti vedl k Pánu...

Osobně jsem poznal Pána Ježíše. Od té chvíle se s ním setkávám. Toužím slyšet Boží hlas, i když nejsem dokonalý. Čtu jeho slovo a modlím se. Mou největší výsadou je žehnat a modlit se za druhé. Stahoval jsem to i na svou ženu, která viděla změnu na mém životě a za čtyři roky se vydala Pánu. Mezitím jsem doma každý večer četl s dětmi z dětské Bible podle toho, jak rostly. Každý den jsem svým dětem žehnal a modlil se za ně. Když se později postupně narodily další dvě, využíval jsem každou chvíli k žehnání, třeba když jsem je nosil na rukou a uspával, abych ulevil manželce. Žehnání je důležité. Celých 33 let svého křesťanského života jsem to tak dělal a budu dělat i nadále. Dává to jakousi stabilitu do života mého i mých dětí. Myslel jsem si, že je Boží univerzální pravdou: Když uvěříš ty, uvěří celý tvůj dům. Později jsem pochopil, že to tak není. Ježíš sám říká, že přinesl rozdělení, rodiny budou rozdělené ve víře. V Bibli je více podobných výroků, ale to neznamená, že bych propadal skepsi, jen

jsem zjistil, že svým dětem víru naimplantovat nemůžu. Od mala jsem jim říkal, že je nemůžu nutit, aby se modlily, aby věřily, ale že jim budu o Bohu říkat. Rozhodnutí pro Krista musí být svobodné a každý k němu potřebuje dospět.

Jsou tedy tvé děti věřící?

Kdybych patřil do tradiční církve, mohl bych o všech svých dětech říct, že jsou věřící. Setkaly se s Boží mocí, viděly i zázraky, naplněné modlitby, dokonce o tom říkaly svým spolužákům. Kdybych chtěl, přivedl bych svou nejstarší dceru k vyznání Pána už ve 13 letech. Poslechla by mě, ale nebylo by to její rozhodnutí. Proto jsem to tehdy neudělal. Ona ví, že Bůh je, ale z nějakého důvodu mu ještě nechce patřit, nechce ho poslouchat. Vztahy máme super, ale za Pánem zatím nechce. Už se tím netrápím, ale stále to předkládám Pánu. Víím, že Pán Bůh v tomto směru jedná.

Jak jsi prožíval, když jsi viděl, že tvoje dítě nejde za Pánem?

Jsem praktický člověk. Snažím se nechodit pocity, ale vírou a prakticky. Nikdy jsem nemalomyslně z toho, že si děti něčím procházejí. Je dobře, že procházejí i krizovými situacemi. Možná jsem nebyl vždycky šťastný z toho, jak se s tím porvaly, ale těžkými výzvami projít prostě musí. Příliš velké opečovávání dětí pak způsobí, že děti papouškovat názory rodičů, neumí říct svůj názor a stát si za ním. Moje děti vždycky byly poslušné. Věděly, že u nás žádné žití ve smilstvu a na hromádce nebude, ale že je mám moc rád, a když budou chtít jednoho dne odejít a žít si po svém, ať jdou a ukážou mi, jak to může být.

Netrápilo tě, že si dcera bere nevěřícího?

Nejstarší dcera nevydala život Pánu a rodič musí respektovat, že prostě nechce být

znovu narozená podle našeho „letničního ritu“. Za vítězství jsem považoval, že jsem jí i jejímu nastávajícímu mohl říct, že jim rozhodně neposvětim žití na hromádce, a oni se vzali. Mohl bych říct, že jsou oba věřící. Věř, že Bůh je, na Boha se ptají. Nejstarší dcera je kvůli tetičkám křtěná v kostele, to jsem mnohokrát lámal a činil z toho pokání. Ale byl jsem v té době nevěřící... Z pohledu Božího slova však věřící není. Ale došla do bodu, kdy se modlí, mnohokrát čini-

la pokání, jen ještě neudělala ten rozhodující krok, že by se cele vydala Pánu Ježíši. Není mi to jedno, ale jednoduše musím respektovat fakt, že od 18 let je dospělým člověkem, který se svůj život rozhodl žít jinak. Já jsem tady proto, abych ji stále miloval, stále jí ukazoval cestu k Pánu. Modlím se, abych neprudil, modlím se za příležitosti jim svědčit, ale nemíním se tím trápit. Nelze než respektovat svobodnou vůli člověka. Jsem povoláný k tomu, abych žehnal, modlil se a stá-

le mám naději. Moje děti jsou pod požehnááním, protože jsme s mojí ženou uvěřili. Dokud dýcháme, naše požehnáání na ně spadá.

Dokázal bys popsat nějaké své chyby, dělal bys něco jinak?

Těžko se mluví o chybách, když ti je šedesát, máš hlubší poznání Slova, hlubší vztah s Pánem, když jsi přehodnotil svůj život, změnil chování. Víím, že bez poznání, jaké mám teď, bych děti vedl stejně. Vždycky jsem ale nahlížel na svoje děti s tím, že je miluji a že chci, aby na mně viděly Boží život a chtěly jít za Pánem. Udělal jsem mnoho chyb, i třeba kvůli své povaze, kterou celý život podávám Pánu. On mě mění, ale je to postupný proces. Některé věci si člověk musí odžít i s těmi chybami. Pak byly i duchovní chyby, kdy mi moje děti, Duchem naplněné, v teenagerovském věku řekly, že si budou Bibli číst samy a modlit se samy. Já jsem jim to tehdy dovolil a přerušil jsem zhruba na dva roky naše společná večerní čtení a modlitby. Duch svatý mi pak dával znepokojení, tak jsme se k tomu vrátili, ale už to nebylo ono, kontinuita se přerušila. S dětmi jsme prožili spoustu duchovních zkušeností, ďábel se je snažil navštěvovat po nocích a ony mohly vidět, jakou moc má Boží slovo, když jsme se společně proti tomu stavěli. Viděly třeba zemělou babičku s kopytkem pod sukni. Sám jsem nic neviděl, ale cítil jsem, že v pokoji něco je, tak jsem to před nimi a s nimi lámal ve jménu Ježíše Krista. Viděly, že mnohé modlitby byly vyslyšeny. Nikdy to nechtěly popřít. Byly ve víru událostí. Ale já jsem udělal tu chybu, že jsem se jako otec rodiny na dva roky zřekl výsady jim ukazovat ještě vyšší cestu. Neměl jsem nechat na dětech, že si budou vybírat, co budou číst. Po těch dvou letech bylo opravdu těžké na to znovu navázat. Bylo to nerozumné rozhodnutí, které ale nebylo dáno leností, jen jsem uvěřil dětem, že to zvládnou. Duchovní kontinuita se nepřerušila zcela, stále jsme byli ve víru událostí, jezdili jsme na různé pobyty, pastorálky, víkendovky, všude děti slyšely o Pánu. Spíše jde o to, že by se rodiče neměli vzdávat své výsady, ten jejich nápad totiž oslabil jejich duchovní zápal. To byla chyba, ale už si ji nevyčítám. Byla to také doba, kdy jsem bojoval sám se sebou, může se to nazvat krizí středního věku. Měli jsme krizovku v manželství, ne ve vztahu, ale bolelo nás, že nám nedali dítě do pěstounské péče. Manželka také po dvaceti letech, co byla doma s dětmi, nemohla dlouho sehnat práci... Byly tlaky ve službě. Nahromadily se duchovní a praktické potíže, ale nemůžu říct, že by se jednalo o selhání naší víry. Uviděl jsem, že ani já neumím zvládat všechny situace, a o to více potřebuji Ducha svatého, oporu bratří a sester. Podívejme se na Joba, čím musel projít. Neřeším proč, důležité je,

Ztracené děti

Článek je pouzbužením pro všechny rodiče, prarodiče a blízké dětí, které se rozhodly odejít od Pána a vzdát se svojí víry. Stojíte v modlitbách sami? Už nemáte sílu pokračovat v boji? Pak je přesně pro vás...

Po Duchovním soustředění v roce 2018 (s hlavním tématem „Dobrý služebník/Udělejte cokoli vám řekne“) jsem vnímala, že se kolem mě pohybuje nezvyklé množství rodičů, od kterých jsem se dozvíдалa, že jejich děti odešly od Pána...

Sama jsem rodič dítěte, které se před lety rozhodlo od Boha odejít. Dobře víím a znám, jaké to je, když vidíte své dítě, jakou cestou se vydalo a kráčí, a vy jste zůstali v tomto boji úplně sami. Ale náš drahý Pán je dobrý v každém čase a já od něj dostala krásné zaslíbení, kterého se držím až do „onoho“ dne.

Kdykoliv jsem se o nějakém „odpadnutí“ dozvěděla, nebylo mi to lhostejné a dotýkalo se to mého srdce více a více. Občas jsem

se modlila, jestli to není něco, co mi Pán dává na srdce. A tak se také stalo jednoho večera na předloňském „Déesku“. Slyšela jsem hlas: „Jdi a konej!“ Najednou jsem věděla, že je to služba, do které mě vede Pán. Také mi ukázal, jakým způsobem se tato služba začne rozvíjet.

V září 2019 jsem vytvořila modlitební a postní řetěz, do kterého se zapojili a stále více se zapojují rodiče těchto dětí. Funguje to tak, že si rodič po domluvě se mnou vybere jeden určitý den v týdnu, který mu už zůstane a bude se každý týden opakovat. Zájemci dostanou veškeré informace v e-mailu a vše je anonymní. Věřím, že Pán bude mocně jednat v našich životech, právě skrze naše společné modlitby... Mým snem je vidět změněné životy našich dětí, ať už jsou jakéhokoliv věku. Těším se na to, co je před námi! V případě, že byste se chtěli zapojit do tohoto modlitebního řetězu, kontaktujte mě emailem:

mirkavaclavska@seznam.cz

*Mirka Václavská
AC Zábřeh*

Dá nám sílu to unést...

Své tři děti jsme vychovali na malém městě. Setkali jsme se s Ježíšem až jako rodiče, ale naše děti vydaly svůj život Bohu už na základní škole. Jezdily s námi na křesťanská setkání, tábory i dovolené, daly se pokřtít. Dcera a mladší syn vystudovali a našli si věřící partnery. Z jejich rodin máme s manželem radost.

Nejstarší syn také vydal život Bohu, odešel se učit kuchařem, ale pod vlivem špatných kamarádů začal kouřit, pít a zkoušel i drogy. Nechápal jsem to. Sama jsem se neda-

la v mládí přemluvit ani ke kouření, ani k alkoholu, z drog jsem měla hrůzu. Jestli drogy způsobily, že onemocněl schizofrenií, nebo jestli ho počínající psychické problémy přivedly k drogám, už se asi nedozvíme. Několik let zkoušel pracovat, ale končilo to novými záchvaty schizofrenie s několikaměsíční léčbou. Vracelo se to nejčastěji v létě. Nakonec dostal plný invalidní důchod.

Bydlel s námi v bytě, ale protože se rád v noci toulal a ve dne neměl klid, aby to došlo, zařídili jsme mu garsoniér. Choval se

tak, že obyvatelé domu sepsali petici za jeho vystěhování. Později dostal v krajském městě ubytování v chráněném bydlení. Byla jsem nadšená. To bylo přesně pro něj! Měl tam svůj pokoj, ale i společnost a nepřímý dozor od zřizovatele. I možnost přivýdělku. Když ani tam nevydržel, moc nás to zklamalo.

Dvacet let jsme se mu jako rodiče snažili připomínat, že jeho způsob života rozhodně není Boží vůle. Žel to nikam nevedlo. Navíc začal hrát na výherních automatech, a to byla poslední kapka.

Loni na podzim za námi přišel jako bezdomovec a chtěl se vrátit domů. Tím by ovšem své problémy nevyřešil, ještě by zničil nás. Bylo těžké sledovat, jak spí na nejrůznějších místech, ale ubytování v azylovém domě odmítal. Sledovala jsem venkovní teplotu a ve dne v noci měla strach, jak tohle dopadne. Byla jsem v koncích. Řekla jsem Bohu, že On je schopen se o našeho syna postarat lépe než my.

Bůh začal jednat. Co se nepodařilo nám, podařilo se pracovníkovi městského úřadu. Domluvil synovi tak, že si to ubytování konečně vyřídil. Sice za cenu, že jsem první nájem za syna zaplatila já, ale domluvili jsme se, že mi peníze vrátí z dalšího důchodu. Přátelky, se kterými jsem o tom mluvila, mne ubezpečily, že peníze už neuvidím. Mezi námi, už jsem v životě přišla o víc a přežila bych to.

Když jsem se dozvěděla, že syn svůj důchod opět prohrál, pozvala jsem ho na jídlo a na kávu. Vnímala jsem to pro něj jako šanci – musí mu být jasné, že o všechnu tuto

čemu ho Pán přivedl. Vždycky viděl východisko. Beru život s Bohem tak, že vždycky budou boje, ale za námi bude sláva.

Co další děti?

Další tři děti vydaly svůj život Pánu, nechal se pokřtít, byly pokřtěny i Duchem svatým. To ještě ovšem nezaručuje, že jejich život bude jako ze škatulky. I tak udělaly spoustu chybných kroků. Na mně není, abych se tím trápil, na mně je, abych je na to třeba upozornil a hledal moudrost od Pána, co je já jako táta můžu naučit. Nemůžu za ně rozhodovat, do jaké míry dneska poslechnou Pána. Důsledky svých rozhodnutí si nese každý sám. Jednoho dne budou muset mít svůj život zastřešený vlastní vírou. Díky naší víře mohou být požehnané, ale to není požehnaní ke spasení. Zadostiučiněním mi je, když mi samy říkají, že jsem je naučil spoustu duchovních i praktických věcí, které chtějí aplikovat ve svých rodinách.

Tři moje děti žijí svůj život s Pánem, můžu si říkat, že by to mohly dělat líp nebo jinak, ale je to jejich život. Nenutím je do nějaké-

ho „ritu“. Pro mě je důležité, aby chtěly jít ve vztahu s Pánem dál. Aby se chtěly posunovat, stále usilovat o nové dary a stát v lásce. Čtvrté dítě ví, že Pán je, občas se k němu modlí, ale zatím mu nechce patřit. Nikdy neztrácím naději, nikdy nevíme, kdy se člověk může obrátit. Pro Boha je lidský život ani ne mrknutím oka. Jenom my to vidíme dramaticky, když to trvá měsíce a roky. Naučil jsem se být nad věcí, ale to jde jen na kolenou a v důvěře Božímu slovu. Izák s Rebekou se léta trápili tím, že si Ezau vzal dvě Kenaanky. Museli se dívat na jeho pomalé odpadávání, až se nakonec v novozákonních knihách o něm píše, že nenašel místo k pokání, byť ho hledal s pláčem. I tuto svobodu však musíme lidem dát. Naše děti jsou lidmi jako všichni ostatní. Nikdy neposvěcuj špatný život svého dítěte, ale neobviňuj se, že se lháváš. Bůh vidí do hloubky srdce, musíme si počkat na to, až to obrácení bude pravé. Ezau dostal požehnání. Bůh mu řekl, odstěhuj se a já ti požehnám, on se neodstěhoval, seděl naproti svému bratru a celý život si brnkal na strunu závisti a zášti. Jeho děti pak

útočily na Izrael. Kdyby odešel, Bůh by si ho převychoval. Pro mě naděje nikdy nekončí.

Jak jsi prožil „průšvih“, když jedno tvé dítě neodolalo pokušení a u známých odcizilo peníze?

Děti jsme učili, že pokud se věci vyřeší, už se k nim nevracíme. Ano, jedno mé dítě se stalo zlodějem a lhářem, a to velmi sofistickým. Několik týdnů se mu dařilo nás obelhat, ale Duch svatý to tak nenechal. Modlil jsem se o moudrost a citlivost, jak to řešit. Měli jsme jen nepřímé důkazy. Jako rodič jsem neřekl – ne, moje zlatička, miláčku to nemohli udělat. Vzal jsem situaci vážně, modlil jsem se a Bůh jednal. V jednu chvíli se sešly všechny přímé i nepřímé důkazy a dal jsem dítěti šanci se přiznat. Duch svatý mi ukázal věci, na které se mám ptát. Dodnes jsem vděčný svému příteli, že z toho neudělal aféru. Ta by poškodila zlé, ale bezelstné srdce dítěte. Chtěli jsme tomu dítěti pomoci, aby znovu našlo svoje čisté srdce před Pánem, a netrestat ho za to celý život. Šlo nám o lidskou duši. Takhle bych jednal s každým.

podporu přijde, když nesplní svůj slib a peníze mi nevrátí. Jde mi hlavně o to, aby syn pochopil, kudy cesta nevede. Náš sbor jsem poprosila o modlitby. Ti, kdo syna znali ještě před onemocněním, upřímně prosili za zlepšení situace.

Přišel den výplaty dalšího důchodu. Nedělala jsem si žádné iluze o tom, jak dopadne rozhovor o penězích... Když jsem ale syna požádala, aby zaplatil minulý i příští nájem ubytovny a přispěl mi na jídlo, které za uplynulý měsíc ode mne dostal, bez dohadování souhlasil. Věřím, že to byla Boží odpověď na naše modlitby. Byla jsem opravdu ráda, že jsme se v klidu domluvili a že mi syn vyhověl. Se zbytkem důchodu vydržel týden – a začal si znovu půjčovat peníze. Je ochoten z důchodu dluhy vrátit, i když za cenu dalších půjček...

Kombinace schizofrenie a gamblersství je z lidského pohledu neřešitelná. Situace okolo koronaviru a karanténa syna připravila o jeho oblíbenou zábavu i o kamarády. Sám najednou vidí, kolik peněz zbytečně utratil. Jak se zachová, až se herny zase otevrou, těžko říci. Opět si nedělám moc iluze, ale Bůh může situaci vyřešit tak, jak by nás to ani ve snu nenapadlo. Víím, že Bůh je mocen se syna dotknout a uzdravit jej nadpřirozeným způsobem. Ještě to ale neudělal. Je možné, že synovo uzdravování bude trvat déle, než by se nám líbilo. Je možné i to, že Bůh syna neuzdraví. Dá nám však sílu to unést. V modlitbách neustáváme...

Marie
AC České Budějovice

Jednou večer jsem zůstal s dítětem sám, položil jsem několik jasných otázek, které mu měly pomoci k tomu, aby se přiznalo, ale byl tam blok. Bylo v sevření strachu z konfrontace, ze ztráty kreditu, a přiznalo se nepřímo, že „asi možná to mohlo udělat“. V tom okamžiku se ve mně i po letech křesťanství probudila moje povaha a seřezal jsem ho, že lže. To však odblokovalo situaci a dítě se přiznalo. Prý slyšelo hlasy – udělej to. Zasáhlo mě, že to nemusí být vždy jen vzpoura... Dítě nakonec činilo pokání, říkalo, že si s některými věcmi neumělo poradit, tak jsem nakonec lámal mocnosti pekelné. A to bylo Duchem naplněné dítě! Dábel to bude pořád zkoušet. Nebylo to moje selhání. Rodič nemůže za rozhodnutí svých dětí. Chybou bylo, kdybych to kryl. Sešli jsme se s inkriminovanou rodinou, moje dítě se samo omluvalo, bylo mu to líto. Vyznalo to a bylo mu odpuštěno. Ze svých úspor pak uhradilo škodu.

Děkujeme za rozhovor.

–j+ib–

Pane, tak kolikrát?

„Kdyby tuůj bratr proti tobě zhřešil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Jestliže tě poslechne, získal jsi bratra. Pokud tě neposlechne, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva bratry, aby každé slovo bylo potvrzeno výpovědí dvou nebo tří svědků. Nechce-li však poslechnout ani je, řekni to církvi. A pokud odmítne poslechnout i církev, ať je tedy pro tebe cizí jako pohan a výběrčí daní. Amen, říkám vám, že cokoli svázete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi. Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce. Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ Tehdy k němu přistoupil Petr a řekl: „Pane, kolikrát proti mně může můj bratr zhřešit a já mu mám odpustit? Sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti, že sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se totiž podobá králi, který chtěl se svými služebníky vyrovnat účty. A když začal počítat, přivedli mu jednoho, kterému mu dlužil deset tisíc hřiven. Když neměl čím zaplatit, poručil jeho pán, aby ho prodal i se ženou, s dětmi a se vším, co měl, a tím aby se zaplatil dluh. Služebník padl na kolena a začal se mu klanět se slovy: ‚Měj se mnou strpení a všechno ti zaplatím!‘ Pán se tedy nad ním slitoval, odpustil mu dluh a nechal ho jít. Když ale ten služebník odešel, našel svého druhá, který mu dlužil sto denárů, popadl ho a začal ho škrtnit se slovy: ‚Zaplat, co dlužíš!‘ Ten padl na kolena a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení a zaplatím ti!‘ On ale nechtěl. Odešel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí,

co dluží. Když jeho druhové viděli, co se stalo, byli zdrceni. Šli za svým pánem a pověděli mu všechno, co se stalo. Jeho pán ho tedy zavolal. ‚Ty zlý služebníku!‘ řekl mu. ‚Odpustil jsem ti celý dluh, protože jsi mě prosil. Neměl ses nad svým druhem slitovat, jako jsem se já slitoval nad tebou?!‘ Jeho pán se rozhněval a vydal ho mučitelům, dokud nezaplatí celý dluh. Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru.“ (Mt 18,15–35)

„Odpustíte-li totiž lidem jejich prohřešky, odpustí také váš nebeský Otec vám. Ale když lidem jejich prohřešky neodpustíte, neodpustí ani váš Otec vaše prohřešky vám.“ (Mt 6,14–15)

Vztahy mezi lidmi i vztahy v těle Kristově se dají přirovnat k chůzi po horské stezce na skále. Stačí jeden neopatrný krok a může to špatně dopadnout. Jedním neopatrným krokem se dají věci do pohybu, a pokud nás Pán nezastaví, může to dopadnout špatně. Minule jsme mluvili o dobrém pastýři, který hledá právě ty ovce nad propastí. Je naší povinností mít k nim stejný postoj.

Jsou lidé, kteří se tváří, že mají všechno pod kontrolou, ale často je to jen fasáda. Upřímní křesťané přiznají, že zápasí s problémy, nejen ve vztazích. Čím větší zodpovědnost máte, tím větší karambol hrozí. Vzpomínám na film z horolezeckého prostředí. Otec s dětmi lezli po skále, když tu se vytrhla skoba a otec, který jistil své děti, zůstal viset na laně. Skála se začala drolit a bylo jasné, že během krátké chvíle se všichni zřítí do propasti. Rozhodnutí, před kterým stáli tito dva mladí lidé, bylo strašlivé. Otec na ně křičel, ať ho odříznou, protože jen tak byla naděje, že se alespoň oni zachrání. Skončil v propasti a po zbytek filmu se s tím jeho děti vyrovnávaly. Někteří křesťané se tváří: „Tady někoho odříznu, tam taky...“ Jako by o nic nešlo. Jiní vyčítají staršovstvu: „Proč s tím nic neděláte?“

Jako by šlo o hrušky nebo jablka. Jde však o lidské životy! Zažil jsem situace, kdy jsem musel dát i velice blízké lidi do kázně. Každý, kdo zná hodnotu lidské duše, vám řekne, že nejtěžší je rozhodovat o člověku, když víte, že musíte zakročit, aby nebylo zničeno celé Boží dílo. Je třeba mít moudrost Boží.

Jsem snad strážcem svého bratra?

„Kde je tvůj bratr Ábel?’ zeptal se Kaina Hospodin. ‚Nevim,’ odpověděl. ‚Jsem snad strážcem svého bratra?’“ (Gn 4,9) Chtěl tím dát najevo: „Copak mám za ním chodit a hlídat, co dělá? Kdoví, kam se zatoulal.“ Přitom dobře věděl, co se s Ábelem stalo. Často máme podobný postoj: „Copak se to týká mě? Od toho dávám ruce pryč!“ Neuvedomujeme si, že to byl postoj prvního vraha. Vraha, který zabil svého vlastního bratra.

Četli jsme: „*Kdyby tvůj bratr proti tobě zhřešil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Jestliže tě poslechne, získal jsi bratra.*“ Takže jsme strážci svých bratrů a sester. Jsme součástí těla Kristova. Když jedna část těla churaví nebo má problémy, bolí to celé tělo. Celé tělo si toho všimá a snaží se pomoci. Někdy je třeba přizvat odborníky. Musí nás zajímat, co se děje s naším bratrem nebo sestrou, obzvláště pokud zhřešili a my jsme očitými svědky této věci. Někdy se ten hřích týká nás samotných, protože zhřešili přímo proti nám.

Ježíš nám dává přesné pokyny, jak jednat v situaci, kdy jsme svědky hříšného jednání učedníka Pána Ježíše. Nemáme řešit život nevěřících lidí kolem nás. Pavel říká, že nejsme soudci těch, kteří jsou venku. Máme však zodpovědnost zaujmout postoj vůči hříchu, který je mezi námi, který se týká na-

rii sboru se staly různé události, se kterými se vedení snažilo někdy více a někdy méně moudře vypořádat.

Proč se lidé zdráhají jednat podle Ježíšovy rady? Možná to bude znít tvrdě, ale někdy se mi zdá, že nekonfrontujeme dotyčného proto, že je pohodlnější patřit němu ho prodebatovat v nějakém kroužku: „No, ale abychom nepomlouvali, pojďme změnit téma...“ Často jsem byl svědkem toho, kdy někdo byl zahojklý a měl konkrétní věci vůči druhému bratru nebo sestře. Pokud však za daným člověkem nešel, v této chvíli zhrěšil. Buď neměl nic říkat, nebo měl udělat určité kroky. Pak se ptám: „A to přicházíš za mnou jako pastorem sboru, abych se toho ujal?“ Mnohé výhrady vůči druhým lidem skončily, když jsem řekl: „Začni popořádku, jak nám radí Ježíš. Až nebude jiné zbylí, předložíme to radě sboru k řešení.“ „A to zas ne...“ Pokud jsme svědky hříchu nebo se nám stala křivda, je naší povinností k tomu zaujmout postoj. Není to příjemné, ale pokud vím, že je ohrožen něčí život, mám všeho nechat a tomu člověku pomoci. Hřích ohrožuje život lidí, a neodpuštění ještě víc.

Je napsáno: „*Jestliže tě poslechne, získal jsi bratra.*“ Nejde o pranýřování či souzení. Jde o získání bratra. Ježíš nejlépe věděl, že jde o věčný život. Pohoršení je tak závažné kvůli tomu, že věčný život je tak úžasný a věčné zatracení tak strašlivé. Každá kázeň, i ta soukromá (mezi čtyřma očima), musí být vždy s postojem vykoupení. S postojem pomoci bratru nebo sestře činit pokání. Obnovit jejich vztah s Pánem i se společenstvím věřících. Jak se nenechat vtáhnout do řešení něčeho, u čeho si nejsme jistí, zda jde skutečně o hřích?

řešení, usmíření, kdy výsledkem bylo získání bratra. Jestli je něco příjemného na službě pastora, pak je to pohled na obnovený život. Nebo když se někdo nový narodí do Božího království.

Rozhovor mezi čtyřma očima selhal...

Pokud se situace nevyřeší rozhovorem mezi čtyřma očima, je třeba si přibrat jednoho nebo dva další svědky. Princip pochází z izraelského soudnictví. Pokud je daná věc zlozvykem, opakujícím se hříchem, vždycky se najdou i další svědkové, kteří mají být přizváni, aby každé svědectví stálo na výpovědi dvou nebo tří svědků. Tento princip byl v Izraeli vždy ctěn, i zde ho Pán Ježíš znovu uplatňuje. Mají být přizváni svědci, kteří dosvědčí, zda daný člověk je ochoten činit pokání a zda jsou skutečné a závažné důvody pro toho, kdo se cítí být poškozen nebo je svědkem hříchu. Výsledkem musí být vždy pokání. Mnozí lidé udělají první poslední, jen aby nemuseli činit pokání. Přitom pokání je tím, co skutečně problémy řeší. Celník, vyvrhel společnosti, neměl odvalu ani pozvednout oči k nebi: „Buď milostiv mně hříšnému.“ Vedle něj stál farizej, příkladný „křesťan“, který nikdy nechyběl na 24/7 modlitbách, na všech setkáních a shromážděních, který byl příkladem v každém jednání: „Pane, děkuji ti, že nejsem takový hříšník jako tento celník.“ Víme, kdo z těch dvou odešel ospravedlněn...

Přizvání svědků nepomohlo...

Pokud ani to nepomohlo, nastává čas, kdy se do toho má vložit církev. Je to jedno z mála míst, kde Ježíš používá slovo *eklesia*, řecké slovo, které znamená církev, shromáždění, mesiánské společenství těch, kteří vyznávají Krista jako svého Pána. Je to místní vyjádření obecné církve, která je na všech místech světa napříč dějinami. Má se to předložit starším daného sboru, a ti jsou pak zodpovědní věc řešit. Pokud dotyčný neposlechne ani církev, je řečeno typicky židovským způsobem: „Ať je pro tebe jako pohan a celník.“ Použité slovo *etnos* znamená člověk z národů. Celníci byli skutečně považováni za lidi hříšné.

Některé lidi z toho udělali závěr: „Je pro nás jako pohan a celník, ale Ježíš nám přikazuje milovat lidi tohoto světa, nést jim evangelium, proto jim budeme prokazovat lásku a zahrneme je o to větší péčí.“ To zrovna neměl Pán Ježíš na mysli. Použil slova ve významu – dát člověku najevo, že je vyobcován mimo společenství Božího lidu. Nejednalo se o pohany, nýbrž o toho, kdo se cítí být bratrem, ale jedná jako pohan. Tomu je třeba dát najevo, že jeho divadélko neakcep-

Musíme vědět, že jednáme z pozice lásky a milosti ve věci, která je skutečně porušením Božího slova, a ne našich představ.

šeho života nebo života společenství, jehož jsme součástí. Vůči hříchu, jehož jsme se stali přímými svědky.

Velmi často se setkávám s tím, že lidé, místo aby postupovali podle Ježíšovy rady a šli za tím, kdo zhrěšil, odpoví: „To nemám zapotřebí.“ Řídí se pravidlem dnešního světa: „To neřeš!“ Zajímalo mě, proč je tento postoj mezi křesťany tak populární. Jsou sbory, které nic neřeší, ve kterých je kázeň pouze teoretickou možností, aby nepřišly o členy. V Novém zákoně vidíme, že kázeň byla uplatňována nejen ze strany sboru, ale v případě Ananiáše a Safiry přímo ze strany Boha. Náš sbor chce jít tou těžší cestou – nejen chce, ale i jde. Za více než stoletou histo-

Děda Wojnar prý říkával, že nejde za někým dřív, dokud se skrze modlitbu a hledání před Pánem neujistí, že se skutečně jedná o hřích a nejde jen o urážku jeho „starého já“. To je dobrá rada. Člověk nemůže být následovníkem Krista, aniž by odložil starého člověka, tudíž pýchu. S pýchou nelze vstoupit do Božího království, nelze se obrátit, činit pokání – pýcha musí pryč, vždycky bude překážet. Začneme-li si zakládat na své pokožce, začneme-li být pyšní na svou svatost, máme problém. Musíme vědět, že jednáme z pozice lásky a milosti ve věci, která je skutečně porušením Božího slova, a ne našich představ. Jako pastor jsem byl svědkem mnoha situací, kdy došlo k nádhernému vy-

tujeme. Máme se oddělit od takového člověka, a to není příjemné ani populární. Sbory, které takto fungují, to nemají jednoduché. Vždy se najdou jiné sbory, které s otevřenou náručí takového člověka přijmou: „Bratře, tobě tak ubližovali. My ti naopak dáme najevo, jak tě Bůh miluje.“ V takových sborech by jednali moudřeji, kdyby si zjistili situaci.

Když zhřeší pastor nebo starší, je to vždy věc veřejná, protože se jedná o vedoucího v Božím lidu. Jakub říká, že každý, kdo je učitelem Božího slova, bude přísněji posuzován. Musíme ale mít na paměti, že i starší sboru jsou jen obyčejní lidé. Jejich rozhodnutí není neomylné, jako rozhodnutí Boží. Na druhou stranu tady ale Pán Ježíš říká, že cokoliv svážeme na zemi, bude svázáno i v nebi, a cokoliv rozvážeme na zemi, bude rozvázáno i v nebi. Ukazuje to na autoritu církve. Když je tělo Kristovo shromážděno a situace je vyhodnocena tak, že je třeba ji řešit, má církev autoritu od Boha a rozhodnutí má váhu i v nebesích. „Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoliv, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce.“ To není takový bílko šek pro cokoli vás napadne. Je to řečeno v této souvislosti a je třeba, abychom tomu v této souvislosti rozuměli. A pak je napsáno úžasné slovo: „*Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*“ Jedná se především o svědky, kteří se shromáždili, aby pomohli někomu dalšímu s jeho problémem. Také se jedná o shromáždění církve, aby si uvědomili, že jednají v Boží autoritě. Pán Ježíš znovu potvrzuje právo církve svazovat a rozvazovat, tj. vykonávat kázeň. Nejedná se zde (ani nikde jinde v Bibli) o ono v některých kruzích populární sva-

zování a rozvazování démonských sil a prokletí, ale o aplikaci Božího odpuštění. Když někdo zhřešil a činí pokání, prohlásíme Boží odpuštění tomu člověku, rozvážeme ho, protože přijal Boží milost. Je to přímo terminus technicus prvního století, kdy rabíni a vedoucí synagog měli autoritu svazovat a rozvazovat, tudíž aplikovat Boží slovo do života konkrétních lidí. Tato autorita je zde dána mesiánskému společenství lidí. Těm, kteří představují duchovní Boží lid. „*Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.“ (J 20,22–23)* Jednou jsem byl s manželkou v evangelickém kostele, kde měli zrovna památku Večeře Páně. Kněz dal chvíli pro modlitbu a vyběhl lidi, aby vyznali své hříchy. Po chvíli řekl: „Nyní jako služebník Boží prohlašuji, že vám, kteří jste upřímně činili pokání, jsou hříchy odpuštěny, a vám, kteří jste to neučinili, jsou hříchy zadrženy.“ Byl jsem zaskočen. Nikdy dříve jsem si neuvědomil, že se skutečně věci takto mají.

Jsou učení, která tvrdí, že když činíš pokání, jsi stále v systému řešení hříchu a ještě jsi nepřijal Boží milost. Pokud přijmeš Boží milost, budou ti odpuštěny tvé minulé, současné i budoucí hříchy. Pokud činíš pokání, pak nevěříš tomu, že přišla milost do tvého života. Není to biblické. Je to pohanství a nemá to nic společného s Novým zákonem.

V tom kostele jsem si uvědomil, že Bůh skutečně dal církvi autoritu toto prohlásit. A je to i povinností nás, kteří sloužíme. Pokud sloužíš mezi čtyřma očima bratru, který zhřešil, je tvou povinností, když činil pokání, prohlásit Boží odpuštění. Nemůžeš říct: „No, doufám, že ti Pán odpustí

všechny věci, které jsi natropil,“ a odejít. Pokud jsi bratra konfrontoval, pak jsi vyjádřením těla Kristova a máš říct: „Protože jsi činil pokání, přijmi Boží odpuštění do této situace.“ Pokud se jedná o tři svědky, je to jejich úkol. Pokud se jedná o celou církev, je to úkol celé církve. Cokoli svážete, bude svázáno, a cokoli rozvážete, bude rozvázáno.

V tomto kontextu Pán Ježíš říká fascinující věc: „*Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*“ Slovo *neboť* zde má svůj význam. Navazuje na předchozí pasáž. Nejedná se o nahodilé setkání tří křesťanů: „Už jsme tři, Ježíš je mezi námi, pojďme ho chválit.“ Je to hezká myšlenka, ale nemá s tímto až tak moc co dočinění. Zde se jedná o činění rozhodnutí. Můžeme se cítit slabí a nevíme, zda máme autoritu, zda není troufalé říct: „Tvé hříchy jsou odpuštěny. Jdi v pokoji.“ Pán Ježíš promlouvá do této situace a jakoby navazuje na učení tehdejších rabínů, které je zapsáno v Talmudu: „Kde jsou dva nebo tři muži, sedí spolu a mají Slovo Tóry mezi sebou, *Šekina* Boží spočívá na nich.“ Tomu oni věřili a vždy, když se dva nebo tři muži setkali a brali svitek Tóry a mluvili o ní, cítili, že se dotýkají svatosti, věčnosti. Přistupovali k tomu vždy, až do dnes, s velikou bázni a nadšením. Kdysi každý židovský muž, ortodoxní, pravověrný, děkoval každý den za to, že ho Bůh stvořil mužem, protože může studovat Tóru. Dneska už jsou do toho přizvány i ženy, což je samozřejmě správné. *Šekina* je slovo pro oblak Boží přítomnosti na poušti ve dne a oheň v noci. Také je o ní řečeno, že to byl anděl Boží přítomnosti, který šel, a když bylo třeba chránit Izrael před egyptským vojskem, postavil se za tábor a stal se neprůhlednou tmou pro Egyptany, ale světlem pro Izrael. O této přítomnosti řekl Mojžíš: „Když s námi nepůjdeš, tak nás nevyšleješ. Bylo by to absolutně zbytečné.“ *Šekina* Boží přítomnosti si vybrala místo – Pán řekl: „Ukážu vám místo, kde složím své jméno.“ Tím byl Jeruzalém. Proto Jeruzalém patří Izraeli, ať si o tom celý svět myslí, co chce. Je to místo velkého krále, kde se Bůh rozhodl složit své jméno, kde posléze vládl David jako představitel Mesiáše a kde přišel do chrámu náš Pán Ježíš Kristus jako ona přítomnost Boží.

Proto Ježíš říká: „Kde jsou dva nebo tři, já jsem uprostřed nich.“ Ta přítomnost Boží, ten slavný oblak, sloup ohně, který ochraňuje, soudí, ohřívá a vede Izrael, je mezi námi. Vždy mě fascinuje, čím vším je Ježíš. Vždyť i Tóra, Slovo Boží je On. Všechno je o něm a pro něj stvořeno. On je mezi námi, když potřebujeme činit rozhodnutí. Když se potřebuješ rozhodnout před Pánem a spojíte se s manželkou na modlitbě, *Šekina* Boží přítomnosti, Ježíš sám ve své přítomnosti skr-

Řešení křížovky ze str. 13: *všechno mě je tvé*

ze Ducha svatého spočine na vás a dá vám moudrost.

Ovšem Petrovi vrtalo hlavou ještě něco jiného

Co když někdo bude takhle hřešit a činit pokání znovu a znovu...? Vžil se do role nositele klíčů Království a role jednoho z apoštolů, kteří mají rozhodovat tyto věci. Také si byl vědom rabínského vyučování v té věci, že když někdo zhřeší třikrát, můžete mu odpustit, protože to je projev Boží milosti, ale na počtvrté už mu odpustit nemusíte, protože ten člověk pokračuje dále ve své cestě. „Třikrát je rabínská míra, ale mesiánské principy království jsou vždycky štedřejší než rabínská Halacha. Kolikrát mám odpustit?“ Řekl sedmičku a možná vycházel z Ježíšových slov, neboť u Lukáše říká Ježíš v podobné situaci, že je třeba odpustit i sedmkrát. Ježíš mu odpověděl: „*Neříkám ti sedmkrát, ale sedmdesát a sedmdesátkrát.*“

Ježíšova odpověď ho ohromila a myslím, že nejen jeho. Přiznejme si to. Teoreticky to známe, i děti na besídce se o tom učí. To slovo v řečtině může znamenat buď sedmdesát sedm nebo sedm krát sedmdesát. Je to přímá narážka na Genesis: „*Bude-li Kain mstěn sedmkrát, Lámech bude mstěn sedmdesátkrát!*“ (Gn 4,24) V hebrejštině je zde použito jednoznačné slovo sedmdesát sedm. Odpustit někomu tolikrát je snad nemožné. Kdyby to neřekl Ježíš, mohli bychom nad tím mávnout rukou: „To je blbost.“ Ale pozor, Ježíš to řekl! A kdyby to znamenalo 490x (7x70)? Znamenalo by to stále odpouštět. A právě o to jde: Stále odpouštět! Nejde totiž o číslo, ale o postoj odpouštění. Principy Božího království jsou přesně opačné k principům tohoto světa.

V Bibli je psáno, že se nemáme mstít ani nemáme cítit zášť vůči svému nepříteli. Rabíni měli pravidlo: pokud někdo odmítne pro vás něco udělat a pak, když se sám dostane do problémů a přijde za vámi s prosbou, vy odpovíte: „Tys to pro mě neudělal, já to pro tebe taky neudělám,“ – tehdy se jedná o mstu. O zášť vůči někomu jde, když ve stejné situaci odpovíte: „Nejsem jako ty, já ti pomůžu.“ To je msta jiným způsobem. Děláme-li dobré skutky tímto způsobem, neprošli bychom ani u farizejských rabínů. Pokud nepomáháš z lásky, s vědomím, že jde o principy Království, pak to nemá žádnou hodnotu. Principy Království nestojí na počtu odpouštění, ale na postoji odpouštění. Nemáme počítat křivdy. Máme mít postoj milosti, postoj ochoty odpustit, kolikrát bude třeba, když se bude jednat o upřímné jednání a snahu o nápravu. Pokání je rozhodující. Nemusíme žít v zajetí cizího hříchu, když dotyčný nečiní pokání, neznamená to, že my se tím budeme trápit, prožívat hořkost, zranění atd. Mů-

žeme být jako Josef, který měl absolutní svobodu, jemuž dal Bůh zapomenout na příkory jeho domu. Ve svůj čas pak mohl být nástrojem Božího uzdravení a smíření v rodině. Strana, která má postoj odpouštění, může být vždycky v Božím šalom, ale odpouštění a plné smíření může přijít jen tam, kde je pokání a touha po nápravě. Ježíš ukazuje, proč ty věci mají takovou váhu, a říká podobnosti.

Podobenství o vyrovnání účtů

Proto je Království nebes podobné králi... Není zde řečeno, zda se jedná o stříbro nebo zlato, ale i kdyby se jednalo o stříbro, jeden talent znamenal 6000–10000 denárů. Jeden denár byla denní mzda. V podobenství se mluví o velkých peněžích, dnešních miliardách. Daný člověk neměl šanci to splatit. Ježíš nevysvětluje, jak se k takovému dluhu dostal. Samozřejmě se jedná o hyperbolu, aby dostatečně šokoval a ukázal, o jak závažnou věc se jedná, když někdo zhřeší. Že se jedná o problém, který lidsky není řešitelný. Pokud budete hledat po kapsách, čím byste dluh umožili, budou to jen lidské skutky, jak vyřešit hřích. Ten ale nevyřešíme ani kapesným, ani kontem v bance.

Dotyčný sliboval, že dluh splatí, ale je jasně, že se pouze snažil vyvléct ze situace. Prosí a je mu líto, že se do takové situace dostal. Pán řekl: „Dobře, protože prosíš, odpouštím ti. Miliardy jsou pryč. Jsi svobodný. Tvé děti nejsou otroky. Povstaň.“ Člověk vyskočil, protože mu narostla křídla. Radoval se, že je Bůh dobrý. Každému říkal, jak ho i s celou rodinou Bůh vysvobodil z otroctví. Najednou vidí svého dlužníka: „Bůh mi tak žehná, že mi dokonce ještě přivádí člověka, co mi dluží sto denárů. I tuhle věc se Bůh rozhodl vyřešit.“ A začal ho škrtit.

Šokuje mě to obrovské spojení milosti, kterou daný člověk přijal, a zloby, která v něm povstala kvůli sto denárům. Byly mu odpouštěny miliardy, ale člověk je taková... bytost, která dokáže hned vzápětí druhému člověku vyčítat pár desítek tisíc. Možná si řekneš, že to se ti nemůže stát. Kdybychom někdy z Božího pohledu viděli, jak jednáme s ostatními lidmi, kdy nám Bůh dal milost, a my se kvůli jiné malichernosti hádáme... Kdybychom si uvědomili, jak hodně nám bylo odpouštěno, vnímali bychom to úplně jinak.

Ten člověk nejen toho chudáka škrtil, ale také ho nechal uvrhnout do žaláře, aby mu neutekl: „Vyjdeš odtamtud, až do poslední korunky vrátíš svůj dluh.“ Odpouštění v něm nezbudilo štedrost. Jiní služebníci krále se o tom dověděli a řekli to králi. Ten si dotyčného zavola: „*Odpustil jsem ti celý dluh, protože jsi mě prosil.*“ Výsledkem bylo, že ten člověk sám skončil ve vězení a byl předán mučitelům až do splacení svého dluhu. Nebyl

schopen to splatit ani ve vězení, ani mimo vězení. Je to jasný obraz věčného zatracení. Aby toho nebylo málo, Pán Ježíš říká na závěr: „*Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru.*“

Pán Ježíš říká celý ten bizarní, hyperbolickejší příběh jen proto, aby 1) ukázal cenu milosti. Když je nám odpouštěno, je nám odpouštěno něco, co bychom v životě nebyli schopni vyřešit jiným způsobem než milostí, kterou nám Ježíš zajistil svou smrtí na kříži. A 2), aby nám ukázal hrůzu postoje neodpuštěného druhým, když víme, že nám bylo odpouštěno. V modlitbě Otčenáš se modlíme, aby nám bylo odpouštěno, jako i my odpouštíme... Na mnohých místech v Novém zákoně je řečeno, že aby nám Otec mohl odpustit, musíme odpouštět i my. Postoj odpouštění má co do činění s tím, abychom se nedostali do rukou mučitelů a abychom mohli přijímat Boží milost do života.

„*Odhodme tedy lež a každý, říkejme jeden druhému pravdu – jsme přece údy téhož těla! ,Hněváte-li se, nehřešete; zkrotte svůj hněv, než slunce zapadne. Nedávejte místo ďáblu. Zloděj ať přestane krást a začne pracovat. Ať se slušně živí vlastníma rukama, aby se měl oč podělit s tím, kdo má nouzi.* (Hodně praktické rady.) *Z vašich úst ať nevychází nic zlého; vaše slova ať jsou dobrá, posilující tam, kde je potřeba, a užitečná těm, kdo je uslyší. Nezarmucujte svatého Božího Ducha, jehož pečeti jste byli označeni ke dni vykoupění.* (To má co do činění s věčným životem.) *Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať vás opustí spolu s veškerou záští.* (Zášť je obdoba msty.) *Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám.*“ (Ef 4,25–32) V originále to znamená odpouštět ve smyslu uplatňovat milost. Stejnou věc píše Pavel v kontextu svlečení starého a obléčení nového člověka. Postoj nového stvoření v Kristu skrze milost Kristovu, skrze znovuzrození je vždycky postojem odpouštění. Člověk, kterému byla dána milost a který vzápětí jednal podle těch nejhorších možných způsobů, nepřijal Boží milost, ale odmítl ji. Proto skončil, jak skončil. „*Zde už není žádný Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar a divoch, otrok a svobodný. Všechno a ve všech je Kristus! Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitím* (To je ten nový člověk.), *laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. Buďte mezi sebou snášliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.* (Zase je to dáno do toho vztahu.) *Nadto vždy budete oblečeni láskou, která je poutem dokonalosti.*“ (Ko 3,11–14)

Bohuslav Wojnar
AC KC Český Těšín
(přepis kázání, upraveno, zkráceno)

Bloomova teorie a Studijní Bible jako výzva proti povrchnosti

Když rozsévač rozséval, zrna padala podél cesty, na skalnatou půdu, mezi trní a do dobré země. Jenom v dobré zemi zrna vyrostla a přinesla svému posluchači spásu. Bloomova teorie nám pomáhá vytvořit dobrou půdu v srdci. Studijní Bible s výkladovými poznámkami (dále SBVP) nám poskytuje studijní materiál pro hluboké porozumění.

Pán zasévá slovo do srdce člověka. Ale člověk „má svou hlavu“. Sám rozhodne, zda dovolí slovu v srdci vyrůst, nebo je nechá vyžobat ptactvem, spálit sluncem, zadusit trním. Podobnost o rozsévači mluví o „porozumění“. Pán říká, že kdo slovo slyší i chápe, přináší úrodu. Řečeno jinak, kdo slovu „porozuměl“, „zachováva je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přináší úrodu.“ (L 8,15) Pouze lidé, kteří „porozuměli“, budou spaseni! Chceme-li, aby lidé, které vyučujeme, dosáhli věčného života, musíme je vést až na úroveň hlubokého porozumění Božímu slovu.

Pomůže nám k tomu Bloomova teorie vzdělávacích cílů.

ZNALOSTI – na této úrovni předáváme nové informace, aby si je lidé jednoduše zapamatovali, i když ne hned všemu rozumí. *Příkladem je promyšlené předčítání biblického oddílu, se kterým lidi seznamujeme, než přistoupíme k výkladu.*

POROZUMĚNÍ – na této úrovni pomáhá lidem pochopit, co nové informace znamenají. *Například chceme, aby převyprávěli oddíl vlastními slovy, vytvořili jeho osnovu, převedli text do obrázku, schématu, tabulky.*

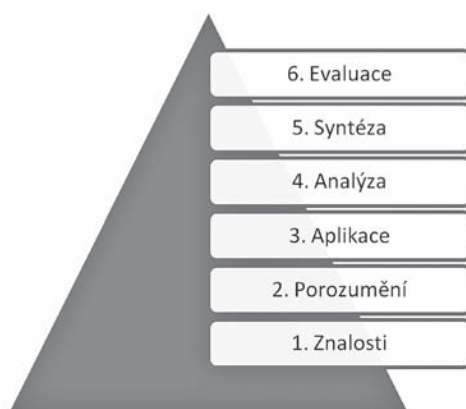
APLIKACE – na této úrovni lidi vedeme, aby nové informace uplatnili v konkrétní situaci. *Například je požádáme, aby si naplánovali praktickou aplikaci zákona lásky na vztahové problémy ve vlastní rodině.*

ANALÝZA – nyní učíme lidi dělat rozbor. Jaké jsou části biblického oddílu a jaké vztahy mezi pojmy? *Příkladem je gramaticko-historický rozbor, tj. pochopení gramatického významu textu a jeho dobových souvislostí.*

SYNTÉZA – potom učíme lidi spojovat části do nových celků. *Například ať student napíše úvahu, v níž složí myšlenky oddílu do nových kombinací a uvede je do souvislosti s jinými oddíly Bible.*

EVALUACE – teprve teď jsme na úrovni hlubokého porozumění, kdy učíme studen-

ty posoudit hodnotu znalostí. Již oddíl porozuměli, snaží se jej aplikovat, udělali rozbor a vytvářejí nové celky. Nyní jsou připraveni biblický text porovnat s jinými texty a formulovat vlastní názor. *Příkladem je vlastní hodnocení slyšeného kázání nebo vyučování na biblické téma.*

Bloomova teorie je výzvou proti povrchní znalosti Bible.

Plytké povědomí, „že se něco někde v Bibli píše“, dává člověku pocit falešné zbožnosti. V době pokušení takový člověk zjistí, že vlastně Bohu nerozumí, a snadno odpadne. Proto nesmíme dopustit, aby se z kazatelů Apoštolské církve vytrácela Bible! Žel, slyšel jsem kázání, která připomínala spíše politické proslovy: vůbec se nečetlo z Bible, vůbec se nevykládal biblický text. Kázání, která nejsou zaměřena na hluboké porozumění biblickému textu, jsou hanbou letničního hnutí. (Výjimku tvoří evangelizační kázání, která se musí přizpůsobit nevěřícímu posluchači.)

Poznámkový aparát SBVP nám poskytuje materiál pro hluboké porozumění Bibli.

Studijní poznámky letničních teologů, které pod čarou komentují vybrané verše.

Studijní články, které podrobně vysvětlují 77 vybraných témat letniční teologie.

Index tematických ukazatelů s 12 tematickými řetězci napříč celou Bibli.

Mapy v textu, tabulky a přehledy (celkem 43), jež rozšiřují geografické a historické poznatky.

Barevné mapy (celkem 16) zobrazující uspořádání biblických zemí v různých dobách.

Úvody k jednotlivým knihám pomáhají pochopit, co, kdo, kdy, komu a proč napsal.

Věcný rejstřík, který sdružuje poznámkový aparát SBVP.

Jiné: Boží plán spásy; zkratky biblických knih; míry a váhy; plán čtení Bible během jednoho roku; konkordance.

Teologické důrazy SBVP shrnul její autor dr. Stamps v předmluvě.

SBVP se hlásí k **teologii plenárně-verbální inspirovanosti**. Ačkoliv různí autoři psali pro konkrétní čtenáře své doby, všechny knihy Starého a Nového zákona jsou normou pro všechny generace křesťanů.

SBVP se hlásí k **teologii kontinuacionismu**. Duchovní dary neskončily s érou apoštolů. Plný život v Duchu, jaký prožívali věřící v Novém zákoně, má Boží lid prožívat i dnes.

SBVP se hlásí k **teologii posvěcení**. Nelze oddělovat sílu Ducha svatého od osobní svatosti. Moc království církev prožívá, jen když celým srdcem usiluje o svatost (srov. Žd 12,14).

SBVP se hlásí k **teologii eschatologického očekávání**. Stamps se modlí, aby nám Bůh dal oddanost první církve. Ta naléhavě kázala evangelium a bezprostředně očekávala návrat Pána Ježíše Krista.

Podobenství o rozsévači učí, že Božímu slovu hluboce porozumí jen ten, kdo o to usiluje.

Podél cesty je srdce těch, kdo slovo nechápou a brzy o ně přijdou. Jsou na úrovni nulového porozumění.

Na skalnaté půdě je srdce těch, kdo slovo chápou jen povrchně, nechtějí se příliš obětovat a brzy odejdou. Jsou na úrovni povrchního porozumění.

Mezi trním je srdce těch, kdo slovo chápou, ale nechávají se okouzlit nabídkou světa, takže časem odpadnou. To je úroveň částečného porozumění.

Dobrá země je srdce těch, kteří pochopili, na čem záleží, a pečují o zaseté slovo, aby v nich rostlo. To je úroveň hlubokého porozumění. To jsou ti, kdo budou spaseni (srov. Jk 1,21).

Milan Buban, ředitel VOŠMT

Modlitby na vrcholu kolínské vodárny, září 2019

Milan Buban (ředitel) vyučuje křesťanskou pedagogiku, únor až březen 2020

Biblická škola Kolín: Příběh pokračuje

Uplynulý rok

Uplynulý školní rok byl zaměřen na křesťanskou pedagogiku, což ovlivnilo výběr předmětů nabízených o víkendových vyučováních. (<https://vosmt.cz/vikend>) Vyučovaly se například principy pastorace, pravidla pro přípravu kázání, základy pedagogiky a křesťanského poradenství. Studenti denního studia měli navíc úvod do knihy Genesis a pneumatologii a zúčastnili se řady praktických akcí.

Zvláštní výzvou se pro nás na jaře tohoto školního roku stala opatření vlády související s šířením nového koronaviru. Když ministerstvo zdravotnictví od 11. března zrušilo všechnu prezenční výuku, bylo tím zasaženo samotné srdce naší školy, protože jsme školou skrz naskrz prezenční a společný čas na modlitbách, shromážděních, na práci a při výuce je jednou z hlavních přidaných hodnot studia na VOŠMT. Se samotnou výukou jsme pokračovali formou video-

konferencí, které nám sice umožnily neztratit se studenty kontakt, ale v žádném případě nemohly nahradit osobní setkání. Vinou nastalé situace jsme museli odložit i plánovaný misijní výjezd do zahraničí. Sarajevo a Banja Luka si na nás budou muset počkat.

Připravujeme

Jelikož se ale zdá, že se pandemická situace lepší, věříme, že přijímací řízení proběhne již zcela normálně. První přijímací pohovor se uskuteční 26. června od 9:30 na adrese Kmochova 248, Kolín. Uchazeč o studium se musí k tomuto pohovoru přihlásit dle pokynů na adrese <https://vosmt.cz/prijimaci-řízení/>.

Příští školní rok bude zaměřený na misii. Chystáme například předmět o evangelizační strategii, dva předměty uvádějící do misologie, úvod do světových náboženství a úvod do studia islámu. Vedle toho nabídneme dějiny církve a jeden předmět z oboru biblistiky navíc.

Ve stejném tématu spočine i příští sympozium VOŠMT, které proběhne na konci ledna 2021 a nese pracovní název „Teologie na misijní cestě“. Hlavní otázkou sympozia je role teologie na misijním poli. Jak zachovávat biblické učení a duchovní hodnoty, které stály na počátku naší víry, v situaci, která si žádá nové přístupy a nová řešení? Aktuální informace o sympoziu naleznete vždy na <https://sympozium.vosmt.cz>. Návrh na prezentaci referátu může podat kdokoli, a to e-mailem na adresu sympozium@vosmt.cz.

Vize školy

Vyšší odborná škola misijní a teologická vznikla v roce 1993 jako škola, jejímž smyslem je připravovat studenty na službu v církvi. To je naše poslání. Víme ale, že naše vyučování, jakkoli se snažíme o jeho dokonalost, je pouze nástrojem v Boží ruce, protože ideální absolvent školy je nikoli ten, kdo má perfektní přehled o teoretických záležitostech v biblistice a teologii, ani ten, kdo dokonale zareagoval na nejnovější trendy v současné církvi a světské společnosti, ale ten, kdo je povoláný k dílu služby a pomazaný Duchem svatým. Proto chceme vidět školu, kde sám Kristus povolává studenty za apoštoly, pastýře, proroky, evangelisty a učitele (Ef 4,11), kde je sám Kristus dokonale připraví k budování těla Kristova (v. 12) a kde budou dorůstat do dospělosti v Kristu (v. 13).

Abychom byli Pánu Ježíši v jeho úsilí co nejužitečnější, snažíme se o budování trojrozměrného vzdělávání. Prvním rozměrem jsou teoretické vědomosti (biblistika, teologie, angličtina), druhým rozměrem jsou praktické dovednosti (misie, evangelizace, bohoslužby) a třetím rozměrem jsou postoje (proč a jak to dělám). Věříme, že toto spojení hlavy, rukou a srdce je dobrou biblickou metodou, která studentům umožní růst intelektuální, stejně jako charakterový a hlavně duchovní.

Už mnohokrát jsem se přesvědčil, že jedinou podmínkou naplňování této vize je Boží milost. My pracujeme, On se stará a dává růst dílu, které tvoří (1K 3,6). A jak spějeme ke třicátému výročí existence, vidíme, že Bůh svůj příběh na této škole rozvíjí do dalších kapitol. V těchto kapitolách můžeš být i ty jako jeho učedník a jeho apoštol.

*Michael Buban
učitel na VOŠMT*

Společný výlet studentů do Muzea Moravských bratří, listopad 2019

Ninive

Ačkoliv je toho mnoho, co by se dalo o starověkém městě Ninive napsat, fakt, že v něm bylo mnoho dobytka, musí patřit mezi to nejdůležitější, co bychom měli vědět. Právě tuto informaci se dozvídáme z rozhovoru Jonáše s Bohem (Jon 4,11), a proto jsem se rozhodl, že právě touto informací začnu svůj článek.

Teď, když už máme zásadní informaci vyřízenou a mně ještě zbývá prostor pro pár slov, pojďme si o Ninive říct něco dalšího, i když se musíme smířit s tím, že už to nebude tak zajímavé, jako informace z předcházejícího odstavce...

V čase své největší slávy bylo Ninive nejen hlavním městem Novoasyrské říše, ale také jedním z největších měst na světě. Půda na břehu řeky Tigris (dnes v severním Iráku, poblíž města Mosul), na kterém se město rozkládalo, byla obývána již v období kolem roku 4500 př. Kr., tedy odnepaměti. Jméno města pravděpodobně vychází ze jména Nina, které bylo jedním ze jmen bohyně Ištar, jež měla ve městě svůj chrám, o který věrně pečovali králové města, a to již od půlky 3. tisíciletí př. Kr. Jako součást Asyrské říše bylo Ninive z počátku provinčním městem, ale průběžně v něm probíhaly významné stavitelské úpravy.

Ačkoliv si ve městě řada asyrských králů vybudovala své paláce, byl to až král Sancherib (705–681 př. Kr.), syn Sargona II., který město vynesl na vrchol. Učinil z něj hlavní město říše, čímž o tento titul připravil město Kelach (nám dnes známé pod jeho pozdějším arabským jménem Nimrud, jehož pozůstatky se staly obětí řádění Islámského státu). I přesto, že se Sancherib věnoval mnoha vojenským kampaním, mezi něž patřilo tažení do Levanty, během kterého vyvrátil judský Lakiš a oblehl Jeruzalém, a tažení do Babylonie, aby dal do latě neposlušné vazaly, stíhal ještě rozvíjet své nové hlavní město. V této době mohlo mít město kolem 150 tisíc obyvatel a rozlohu asi 7 km². Aby nejsilnější mocnost své doby měla odpovídající hlavní město, Sancherib zařídil řadu stavebních projektů. Například dal vybudovat systém zavlažování, který zahrnoval vybudování kanálu i s akvaduktem přes údolí. Především ale nechal postavit nový palác, o kterém se píše, že ve svém čase mu nebyl žádný jiný palác roven. Palác měl snad osmdesát místností a jejich stěny byly vyzdobeny reliéfy Sancheribových velkých vítězství, např. toho nad Lakišem. I přes tu všechnu slávu a velkolepost konec tohoto krále zas tak velkolepý nebyl. Spor o násled-

Ninive

Bible nám to napoví,
že potomci Chámovi,
založili Ninive,
do kterého nejdříve
poslal Pán Bůh Jonáš
s dobrou zprávou o spáse.

Ninivští to pochopili,
generace zachránili
a jednou jim bude líp
než těm, kteří spásy štít
zavrhli a nechťeli,
než křesťanům... domnělým...

J. Szturc, AC Hlinsko

nictví mezi královými syny skončil vraždou Sancheriba v jednom z ninivských chrámů (2Kr 19,37). Jeho město ve své velkoleposti nějakou dobu pokračovalo, hlavním městem bylo ještě za vlády Sancheribova vnuka Aššurbanipala. Velkolepost nakonec nepostrádal ani zánik města, které v roce 612 př. Kr. oblehla spojená babylonská, médská a skytská vojska a slavné město zničilo. Ze slavného Ninive se stala kopa sutí a následně i pastvina pro ovce.

Více biblických proroků mělo co říct o Ninive a jeho údělu, avšak nejčastěji je město spojováno s prorokem Jonášem, který měl na toto město tak silný názor, že když mu Bůh řekl, aby do Ninive šel, zamířil co nejdál opačným směrem. V Jonášově době, v polovině 8. století př. Kr., ještě Ninive nebylo na vrcholu své slávy, ten měl teprve přijít se Sancheribem, přesto už tenkrát to bylo obrovské město: „*Ninive bylo veliké město před Bohem; muselo se jím procházet tři dny.*“ (Jon 3,3) Co přesně znamená, že se jím muselo procházet tři dny, není úplně zřejmé. Někteří usuzují, že se zde nemluví jen o opevněné části města, ale obecně o celé ninivské oblasti, jiní zase odhadují, že tři dny byly potřeba k navštívení všech veřejných míst, náměstí, tržišť a chrámů, kde Jonáš vyhlášoval zvěst zkázy. Ať tak či onak, není třeba o bezprecedentní rozsáhlosti města pochybovat, a tedy ani o množství lidí (a dobytka!) v něm žijících.

Jonáš s velkou nevolí Boží zvěst o zkáze Ninivanům vyhlásil. Ti na poselství reagovali nečekaně – pokáním. Na králův příkaz se postilo celé město i s dobytčím, čímž byl Boží trest na čas odložen. Nakonec však, jak už jsme si řekli dříve, město stejně velkolepě padlo. Přesto Jonášův příběh je věčným svědectvím Boží neskonalé milosti, která je větší, než si sami dokážeme představit.

*Martin Fridrich
učitel VOŠMT*

Karanténa

Vidíte toho opozdilce vlevo? Včera ráno to vypadalo, že z něho nic nevyroste, ale dnes už dohání svoje kámoše. Proč mu to tak trvalo? Vždyť jsme ho zasadili stejně s ostatními, stejně jsme zalévali... Svůj úkol jsme splnili! Ale tahle rostlinka je asi speciální, má svůj čas. Kde je pointa?

U lidí. Těm to totiž někdy trvá ještě déle. Dokonce máme pocit, když s nimi mluvíme o Kristu a poté jim dále svědčíme nebo se

za ně modlíme, že se v nich nic neděje. Ale Bůh v nich pracuje, jen třeba mají svůj čas.

Takže?

Nezdávajme to s našimi rostlinkami (bližními), prosím. Věrně je zalévejme (milujme, odpouštějme, modleme se), Bůh jim dá vyrůst. A jsem si jistý, že při tom zahradničení se taky něco naučíme.

*Pavel Pospíšil
AC Břeclav*

16. ročník soutěže O poklad Krále králů

Navzdory současné situaci se nám i letos podařilo realizovat soutěž O poklad Krále králů. Trochu jsem se obávala, že děti nebudou chtít soutěžit, když není jisté, že se budou moci v celostátním kole setkat a užít si společných her. Děti a rodiče mě velmi příjemně překvapili. Děti bylo více než sto. Skoro všechny děti z prvního kola se účastnily i celostátního kola a opět byly vynikající. Letos mi udělalo velikou radost to, že nám soutěžilo i pět předškoláků. Nejmladší účastník měl tři roky ☺. (Jemu rodiče trochu pomáhali zjednodušením otázek.) Jsem nadšená, když vidím moudré rodiče, kteří učí děti znát Bibli a biblické principy. V dnešní zmatené době je tak těžké se orientovat v tom, co je a co není dobré. Bible je ten nejlepší kompas.

Pevně věřím, že příští rok se nám povede si všechno to společné hraní vynahradiť a zase budeme spolu. Už teď přemýšlím nad tím,

do kterých knih Bible se pustíme. Kdybyste měli nějaký nápad, neváhejte a dejte mi vědět. Povzbuzujte děti ke čtení Bible, získejte je pro Boží slovo. Vždyt' známe verš: „*Světlem pro mé nohy je tvoje slovo. Osvěcujejme moji stezku.*“ (Ž 119,105)

Někdy se mi stává, že děti na besídce řeknou, jak změnily své rozhodnutí, když si vzpomněly na Bibli. A co vy? Vzpomenete si na situaci, kdy Boží slovo zasáhlo do vašeho života a vy jste změnili své jednání nebo rozhodnutí? Vyprávějte o tom dětem. Nevynechte jedinou příležitost. Každé z našich dětí může být třeba jen malinkým světylkem. A když je těch světelek hodně, tma zmižní. Věřím, že naše děti přinesou hodně světla do naší země.

Podívejme se, jak to vlastně letos dopadlo. Jak už jsem řekla – všechny děti byly víc než šikovné. Otázky nebyly vůbec snadné. Nejlepší se s nimi poradili tito soutěžící:

Kategorie A

Klára Štěrbová	AC Kopřivnice	39	1
David Štěrba	AC Kopřivnice	39	1
Anička Mičková	AC Kopřivnice	38,5	2
Terežka Mičková	AC Kopřivnice	38,5	2
Benjamín Kocurek	AC Třinec	37	3

Kategorie B

Miriam Fleková	AC Vyškov	42	1
Tadeáš Mička	AC Kopřivnice	42	1
Karin Savčuk	AC Brno	41	2
Josífek Bárta	AC Most	40	3
Imík Kucián	AC Olomouc 2	40	3
Josh Kucián	AC Olomouc 2	40	3

Kategorie C

Žaneta Valentová	AC Lysá nad Labem	41	1
Karolínka Gremlicová	AC Most	40	2
Magdaléna Šindlerová	AC Kopřivnice	40	2
Dalia Khabibulin	AC Český Těšín	37	3
Daniela Pernicová	AC Brno	37	3

Kategorie D

Veronika Jírová	AC Český Těšín	54	1
Honzík Salamon	AC Olomouc 2	54	1
Aňa Šindlerová	AC Kopřivnice	54	1
Karolina Cichá	AC Třinec	53,5	2
Pavla Štěrbová	AC Kopřivnice	53	3

Kategorie E

Ráchel Kuciánová	AC Olomouc 2	55	1
Tomáš Tomiček	AC Třinec	55	1
Kuba Matoulek	AC Blansko	48	2
Kristýna Chlubnová	AC Brno	44	3

Ukázka z prvního kola letošní soutěže pro děti ve věku 10–12 let. (kategorie C)

1. Proč přišla zkáza na jeden dům v podobnosti o dvou stavitelích? (L 6,49)

- Stavitel postavil dům za hradbami města a lupiči jej vyplenili.
- Stavitel postavil dům ze špatného materiálu.
- Stavitel postavil dům bez základů.

2. Ježíš říkal podobnosti o dvou dlužnících. Který dlužník byl za odpuštění dluhu více vděčný? (L 7,41–43)

- Ten, kterému bylo více odpuštěno.
- Ten, kterému bylo méně odpuštěno.
- Ten, který znal dobře Ježíše.

3. Kdo se v podobnosti o milosrdném Samařanovi vyhnul přepadenému muži? (L 10,30–32)

- Bohatý kupec a soudce.
- Kněz a lékař.
- Kněz a levita.

4. Proč vyprávěl Ježíš podobnosti o neobytném muži, který chtěl půjčit tři chleby? (L 11,8–13)

- Abychom se nebáli prosit a byli neodbytní. Bůh nám dá, co potřebujeme.
- Protože toho muže znal. Zlobilo ho, že pořád někoho obtěžuje.
- Abychom věděli, že půjčit si to, co potřebujeme, není hřích.

5. V podobnosti o stodolách si boháč, který měl velkou úrodu, myslel, že si udělá zásoby a bude mít na roky dopředu po starostech. Na co zapomněl? (L 12,20–21)

- Zvýšit ostrahu stodol, aby ho lupiči neokradli.
- Na to, že nejdůležitější je mít bohatství v Bohu.
- Na myši, které úrodu zničily.

6. Co Bůh očekává od toho, komu hodně svěřil? (L 12,48)

- Že vše pečlivě uloží, aby se měl čím chlubit kamarádům.
- Že od takového člověka bude také hodně vyžadováno.
- Že i on svěřil hodně ostatním lidem.

7. Mluvil někdy Ježíš o pekle? (L 16,23)

- Ano, v podobnosti o boháči a Lazarovi.
- Ne, nikdy.
- Ano, v podobnosti o lampách.

8. Co udělali vinaři v podobnosti o zlých vinařích se služebníky, které k nim majitel vinice poslal? (L 20,9–12)

- Dali jim vydělané peníze.
- Opili je vínem z vinice.
- Zbili je.

Teta Dana

Projevená Boží věrnost

Tým dobrovolníků z AC Čáslav jezdí každý rok do mezinárodního domu modliteb v Jeruzalémě, aby tam pět dní pracoval a držel modlitební stráž a pět dní cestoval po Izraeli. S nabídkou vyrazit na letošní misi s nimi se mi splnil dlouholetý sen – podívat se do Izraele a do Jeruzaléma. Představa, že tam budu moci být i užitečná, se mi od počátku jevila jako ohromná výsada.

Nabídka byla neskutečně lákavá, Bůh se dokonce postaral i o částku, kterou jsem měla za pobyt zaplatit. Sbor ve Vyškově mi nabídl zaplacení letenek a zbylých osm tisíc nám během února celkem nečekaně přistálo na účtu. Vše bylo zapláceno, přípravy vrcholily a počet nakažených koronavirem začal nepatrně stoupat. Do poslední chvíle jsem čekala, zda náš vedoucí Jaro Švarz celý výjezd nezruší. Let byl naplánován na pondělí 9. 3.

Po odbavení nečekaně přišla zpráva, že Benjamin Netanjahu vyhlásil karanténu pro všechny cizince přijíždějící do Izraele. Co teď? Jarda neváhal a oslovil provozního ředitele ELAL, který kvůli nám volal do Izraele, aby nás následně uklidnil, že dané rozhodnutí platí až od čtvrtka... Na poslední výzvu jsme nastoupili do letadla.

Kolem páté ráno jsme dojeli do modlitebního domu, po obědě jsme s Alenou Krausovou vyrazili do Jeruzaléma a viděli Getsemanskou zahradu s letitými olivovníky nebo místo, kde Ježíš učil své učedníky modlitbu Otče náš. Hned večer nás čekala naše první dvouhodinová stráž, od šesti do osmi.

Od středy jsme začali s pracemi na domě a mě osobně to opravdu bavilo. S radostí a nadšením jsem natírala dveře, škrábala, štukovala a malovala stěny terasy modlitební věže, čistila koupelny, odstraňovala plíseň a drbala špinavé kachličky... Zážitkem pro mě byla šabatová večere, které předcházelo shromáždění s jediným nástrojem – harfou, respektive harfami, na které hrály i děti.

V modlitebním domě totiž žijí i rodiny s dětmi. Hned jsem si vybavila Samuela, který také vyrůstal v domě Božím.

Mezitím jsme ovšem také sledovali vývoj situace ohledně koronaviru. Letecká společnost ELAL nám dala vědět, že náš let do Prahy plánovaný na pátek 20. 3. byl zrušen. Začali jsme pátrat po jiných možnostech návratu a modlili jsme se. Mirek Kliment, pastor sboru AC Čáslav, nám koupil letenky přes Istanbul a my se jen modlili, aby i tento let nebyl nakonec zrušen.

Každý den jsme od šesti do osmi večer vedli modlitební stráž v modlitební věži. Na modlitby jsem se těšila, ale bývalo to hektické. Pracovali jsme do pěti, následovala rychlá sprcha a večere a v šest modlitby. Jeden z nás uměl hrát na kytaru a zprovoznil i jednu místní staříčkou kytaru s utrženými strunami. Všem hudebním nástrojům na světě však vévodí harfa, tedy aspoň v modlitebním domě. ☺

V sobotu jsme měli volný den. Bylo sice ošklivo, ale i tak jsme byli odhodlaní vyrazit na jih do En Gedí, Masady a k Mrtvému moři. Žel cesty na jih byly po deštích uzavřeny. Vyrazili jsme tedy na sever, do Galileje. Cesta byla dlouhá, jelikož jsme nemohli jet zkratkou přes území pod palestinskou samosprávou. Nízké mraky nevěstily nic dobrého. Nicméně čím blíže cíli jsme byli, tím více se nebe začalo protrhávat. Ve víře jsem přikazovala mrakům, aby se rozestoupily, a děkovala Pánu, že se tak stane. A stalo se. ☺

Naše první zastávka byla v Yardenitu, kde byl podle tradice Ježíš pokřtěn v řece Jordánu. Kousek odtud bylo ohromné Genezaretské jezero. Poté jsme si prohlédli Kafarnaum a základy prastaré synagogy i Petrova domu. Je-li křesťanská tradice pravdivá, měl to Šimon Petr k jezeru opravdu blízko. Odtud jsme se vydali na horu blahoslavenství, kde Ježíš kázal svá nejznámější kázání. Pod mohutným stromem jsme si přečetli slavné kázání na hoře a modlili se. Poslední

zastávkou byla Magdala, kde jsme místo nehorázně drahého muzea vběhli do přeplněného supermarketu. Byla sice sobota, ale to nebránilo místním vzít supermarket útokem.

V neděli nás čekala společná bohoslužba s ostatními modlitebníky. Během ní jsme se dozvěděli, že vedoucí modlitebního domu má za úkol zajistit, aby se v domě nesdružovalo více než 10 lidí najednou. Hned v pondělí odcestovalo šest modlitebníků do jiných modlitebních domů, i Alena. Co s námi? Bylo nás dvanáct...

V pondělí jsme ve dvou skupinách po pěti zašli do centra Jeruzaléma. Do židovského města jsme vstoupili branou zvanou Hnojná, která byla nejbližší Zdi nářků (Západní zdi). Před ní ale pořádná rentgenová kontrola odhalila, že jeden z nás měl s sebou zavírací nůž, a začal „výslech“. Vedoucí našeho týmu působil důvěryhodně a přesvědčil vojáky, že na nůž dohlédne. U Západní zdi mě zaujalo, že lidé po své modlitbě od ní z úcty odcházejí pozpátku, aby se k ní neotočili zády. Obešli jsme další hezká místa, podívali se na zbytky hradeb z doby krále Chizkijáše, prošli starodávným římským tržištěm, ochutnali nějaké sladké dobroty. Potkávali jsme ortodoxní Židy v jarmulkách nebo černých kloboucích. Zaujal mě také na první pohled viditelný kontrast mezi židovským a arabským

Teen Challenge

Často mi přátelé kladou otázku, co je nového. V každodenní rutině je ale těžké přijít na jednu konkrétní věc, když se děje tolik věcí! Vždycky cítím, že by chtěli slyšet, jak je vše skvělé a daří se nám, jak jsou lidé proměňováni, jak už nikdy neselezou. Samozřejmě že každá služba, kterou děláme, má za cíl pomoci lidem žít tak, aby mohli svobodně naplňovat Boží záměry, mít krásné rodiny, dobrou práci. Nic-

stylem života. I cesta arabským autobusem byla zážitek. Cestující se na nás dívali celkem nevraživě. Byli jsme podezřelí cizinci zcela určitě nesoucí ten strašný vir...

V úterý jsme dokončili naši práci na domě, za kterou jsme byli štědře odměněni. Vedoucí celého domu i hnutí Tom Hess nám nabídl jako dárek tričko, olej k pomazání, jednu svou knihu přeloženou do češtiny a CD s chválami na strunném nástroji. Hádejte na jakém? ☺

Ve středu se izraelská vláda rozhodla vypravit do Prahy speciální letoun pro občany své země a nabídla českým turistům možnost odletu. Chtěli jsme letět, i když to znamenalo další nemalé výdaje. Situace v Izraeli se každým dnem zpříšňovala. V Jeruzalémě už nikdo nevycházel z domu. Nálada v modlitebním domě také klesala. Přece jenom jsme tvořili dosti početnou skupinu a mohli jsme tak dostat dům do potíží. Když se před velkými vraty objevila policie, začalo být v domě dusno a nervozita stoupala. Tom Hess nám posléze razantně přikázal, ať už ději zmizíme...

Na letišti přišla šokující zpráva: Let do Prahy byl zrušen. Co teď? Do modlitebního domu se vrátit nemůžeme. Zbýl nám ještě stále platný páteční let přes Istanbul. Spojili jsme se s českou ambasadou a popsali naši

situaci. A pak, kde se vzal, tu se vzal zvláštní postarší pán. Mluvil česky a představil se jako pan Neubauer. Komunikoval s ambasadou a vyřizoval nám ubytování. Mezitím se k nám přidali další Češi, kteří měli vyrazit oním „vládním speciálem“. Zhruba za hodinu pro nás přijelo „komando“ pěti pracovníků ambasády. Rozvezli nás do krásných bytů v centru Tel Avivu, které na své náklady zajistili. Čtvrteční den někteří z nás využili k prohlídce pobřeží a starobylé části zvané Jaffa (biblické Joppe). Večer nám zavola sám pan Stropnický, aby se informoval, jak se nám daří. V pátek ráno nás pracovníci ambasády odvezli na letiště. Prošli s námi i odba-

vením, aby se ujistili, že odletíme...☺ O půl šesté večer jsme už byli v Praze.

K překvapení všech se na nás po příletu z Izraele nevztahovala povinná čtrnáctidenní karanténa. Velmi těsně nás minula jak izraelská, tak česká karanténa. Není Bůh ohromný? Přivedl nás do Izraele, bezpečně nás všim provedl a vrátil zpět přesně v předem stanovený den. Tak se na nás podivuhodně naplnil verš z Iz 22,22: „Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova; když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře.“ Získanou zkušenost bych nevyměnila za nic na světě.

Radka Fleková
AC Vyškov

méně většina těch, kteří přicházejí do programů (v minulém roce to bylo zhruba 115 mužů a žen) má za sebou několik let těžké závislosti, mnoho z nich přišlo přímo z ulice, nemají žádné normální vztahy a jejich minulost je zatížena mnoha pro nás nepřed-

stavitelnými problémy. V dětských centrech sloužíme převážně dětem a rodinám, které jsou na pokraji chudoby, bez vzdělání, často žijí na ubytovnách. Každá proměna je pro nás obrovský zázrak a pro naše klienty zápas s vlastními „démony“...

A každého, kdo těmto lidem pomáhá, si vážím!

Výroční zpráva za rok 2019 je takovým koncentrátem toho, co v Teen Challenge v minulém roce proběhlo. A mám naději, že pokud si zprávu přečtete, uvidíte všechny ty zápasy, ať už dospělých nebo dětí, o lepší život. Jsme vždycky rádi, když se to někomu povede!

Naším cílem je být v tom, co děláme, pevní a nepohybliví, stále se rozhojňujeme v Pánově díle s vědomím, že naše námaha není v Pánu zbytečná. (1K 15,58)

Petr Král, ředitel TCI ČR

„Něco ti musím říct... jsem gay.“

Není snadné slyšet tato slova od někoho blízkého z rodiny, koho máte rádi. Ovšem stejně tak obtížné je pro toho druhého podobnou větu vyslovit.

Ať už s takovým vyznáním přijde kdokoli z příbuzných – rodič, syn či dcera, prarodič, manžel či sourozenec – pravděpodobně to poznamená vaše vzájemné porozumění. V takových rozbouřených vodách se těžce naviguje. Joe Dallas však tyto vody důvěrně zná a může vám nabídnout odpovědi na některé obtížné otázky...

- Jak mám projevit svou lásku homosexuálně orientovanému blízkému členu rodiny a zároveň zůstat věrný biblickým zásadám ohledně homosexuality?
- Mám se účastnit obřadu uzavření registrovaného partnerství svého blízkého příbuzného?
- V čem tkví příčiny jeho (či její) homosexuality? Mám na tom svůj podíl viny?
- Lze změnit sexuální orientaci člověka?

Na základě svých dlouholetých zkušeností s poradenstvím rodinám, které si kladou těžké otázky ohledně homosexuality, nabízí Joe Dallas zdravé, citlivé a biblicky podložené rady na cestě, po které jste pravděpodobně nikdy nepředpokládali jít.

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

Dnešní křesťané, kteří zastávají tradiční pohled na manželství a sexualitu, se často ocitají v situacích, kdy vědí, čemu věří, ale nevědí, jak to vyjádřit. Nebo vědí, jak své přesvědčení vyjádřit, ale netuší, jak je obhájit. Proto jsem napsal knihu *Hovory o homosexualitě*.

— Joe Dallas,
autor knihy

Neznám nikoho, komu bych v otázkách homosexuality důvěřoval víc než Joeovi Dallasovi. Naše kultura je v této věci rozdělená. Joe prokazuje pozoruhodnou schopnost propojit nekompromisní biblické názory s autentickým soucitem a zájmem o druhé. Proto představují *Hovory o homosexualitě* zvláště vhodného průvodce touto problematikou. Tato kniha je skvěle napsaná, vyčerpávající i praktická.

— James Bradford,
generální tajemník Nejvyšší rady AoG

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

